

Izhaja dvakrat na teden in sicer v sredo in soboto
ot 11. uri predpoldne ter stane po pošti prjemana
ali v Gorici na dom pošiljana:

vse leto 13 K 20 v ali gl. 6-60
pol leta 6 " 60 " 3-30
četrt leta 3 " 40 " 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

„SOČA“ ima naslednje izredne priloge: Oglemo
vrem letu „Kažipot po Goriškem in Gradiščanskem“ in
Kažipot po ljubljani in kranjskih mestih“, dalje dva-
krat v letu „Vozni red železnic, parnikov in poštaih
stev“ ter mesečno prilogo „Slovenski Tehnik“.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici
Rev. 71. nadstr. v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček.
Na naročila brez dopolne naročnine se ne oziramo.

Oglasi in poslanice se računajo po Petit-vrstah če
tiskano 1-krat 16 v, 2-krat 14 v, 3-krat 12 v vsaka
vrsta. Večkrat po dogodi. Večje črke po prostoru.

Reklame in spisi v uredniškem delu 30 v vrsta. Za
objavo in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

»Vse za omiko, svobodo in napredek!« Dr. K. Lavrič.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nad tr.
Z urednikom je mogoče govoriti vsak dan od 8. do 12.
dopoludne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in
praznikih od 9. do 12. dopoldne. Upravništvo se na-
haja v Gosposki ulici št. 7 v I. nadstr. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne
spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le
upravništvu.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak
petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v
naših knjigarnah in teh-le tobakarnah: Schwarz v Šolski
ul., Jellersitz v Nunki ul., Ter. Leban na tekašišču Jos
Verdi, Peter Krebelj v Kapucinski ulici, I. Bajt v po-
kopališčni ulici, I. Matiusi v ulici Formica, I. Hovaški
v Korenski ulici št. 22; v Trstu v tobakarni Lavrenčič
na trgu della Caserma.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

»Gor. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Tiskovine in uradni pečati

pri c. kr. finančnih in davčnih uradih
na Goriškem.

Kolikokrat smo se že pritoževali,
kako nečuvno prezirajo državne oblast-
nije in uradi naš jezik! Vse zaman!
Bili smo »glas vpijočega v puščavi«!

Danes se hočemo baviti nekoliko
z razmerami, ki vladajo v tem oziru
specijelno pri naših c. kr. finančnih in
davčnih uradih, in sicer osobito glede
raznih tiskovin, ki so pri njih v rabi. Da
so tukaj vse uradne knjige, registri,
zaznamki, izkazi itd. zgolj v blaženi
nemščini sestavljeni, ni nam treba po-
sebej naglašati, in tudi nimamo na-
mena o tem danes govoriti, dasi bi imeli
tudi tukaj marsičemu oporekati. Zakaj
nikakor ne more držati stari izgovor,
češ: »Uradni jezik je nemški«, ker to ni
nikjer utemeljeno, in pri nas nemščina
niti deželni jezik ni — »stara praksa«
pa tudi ni še zakon!!

Toda ne le, da so nemške vse ti-
skovine, ki se rabijo v uradu in osta-
nejo pri uradu, tudi ogromna večina
onih, ki so ljudstvu namenjene in gredo
med ljudstvo, je sestavljena samo v tem
jeziku, in bore malo jih je oskrbljeno
poleg nemškega ali italijanskega še s
slovenskim besedilom. In to besedilo,
ljudje božji, je nekaj posebnega! Le
poglejte tiskovine, ki jih dobivamo dan-
danes od finančnih in davčnih uradov:
Vsemogoče tiskovine za kuhanje žga-
nja, za prodajalce kolekov in tobaka,
pobotnice in plačilni listki o vplačani
užitnini in posebni davščini od toče-
nja žganja, zapisniki o prestopkih in
preiskovanjih itd., vabila, naznanila,
obvestila, opominjalnice, oklici, napo-
vedne pole za pridobitino, dohodnino
in prihodarino, vloge in predlogi na
sodnije za vknjižbo, dražbeno postopa-
nje itd. — Nočemo se prerekati o šte-

vilu vseh teh tiskovin, marveč za danes
le pokazati na njihovo besedilo. Samo
jedno primeri, ... namreč zapisnik o
prejemu predpisov za prodajalce tobaka
na drobno (v rabi pri oddelkih finančne
straže):

»Poterjujem sprejem uzorec
dolžnosti razprodajalcev to-
baka in se ob dolžim vse pri-
hodne deljovne predpise za raz-
prodajalce tobaka, kakor tudi
v zmislen teh predpisov od fi-
nančne oblasti narejem opazke
na tanko in točno izpolniti. Za-
ključeno in podpisano.« (Lag
N.o 13866.)

Tako je besedilo zapisnika, jednaka
bodo tudi pravila, in podobno je sestav-
ljen tudi več ali manj ves slovenski
tekst gori omenjenih tiskovin — zbog
česar je pač nepotrebno, da bi še tega
ponatisnili, ker bi morali sicer napolniti
več »Soč«; čitatelji pa se lahko sami o
vsaki priliki o tem prepričajo. Ali raz-
ume torej kedo besedilo omenjenega
zapisnika? Gotovo nihče! Da bi ne bilo
vmes nekaj slovenskih besed, bi se
lahko mislilo, da je to turško! In tako
vemo, da je to neka oblodva, ki je ne
more povziti živa duša! Sram vas bodi,
gospoda pri finančnem ravnateljstvu, da
vsi skupaj ne znate napisati poštenega
slovenskega stavka! Fej! vaši visoki
učenosti — pa tudi pravicoljubnosti!
Zakaj ne samo, da je to skrajno poni-
ževalno in razžalljivo za slovensko ljud-
stvo, marveč ono trpi vsled nerazume-
vanja te kolobocije tudi gmotno dan
na dan mnogo škodo. Gospodje se ši-
roko razkoračijo in mogočno sedejo na
parag. , raznih sitnosti in kazni pa ni
konca ne kraja! Tako je torej s tisko-
vinami.

Poglejmo še k pečatom. Ni nam
treba mnogo naštevati. Takoj smo pri
kraju: Pri vseh finančnih in davčnih
uradih so v rabi le nemški uradni pe-
čati, tupatam italijanski, — sloven-
ski nikjer! Ponovno smo že na to

opozarjali, prosili, zahtevali, mari z vs-
pehom? Kaj še! Pred letom se je neki
dopisnik iz nedoljne okolice pritoževal
v našem listu, da rabijo pri tamkajšnji
davkariji (izključno slovenskem kraju)
le nemški pečat (seveda ker drugega
nimajo!) in zahteval, da naj si oskrbijo
za slovenske listine — slovenskega. Ko
je prišel kmalu na to k tej davkariji
višji predstojnik iz Trsta, opozorili so
ga uradniki na dotični dopis.

»Pustite jih, naj se repen-
čijo in pišejo, kar hočejo,« je od-
govoril, »država nima denarja za
novi pečat, in ko bi ga tudi
imela, za slovenskega gotovo
ne!« —

Tako torej! Tak... prezirljiv od-
govor na slovenske, povsem opravičene
želje in zahteve!

In za zaslugo, ki si jih pridobi-
vajo taki gospodje v zatiranju in pre-
ziranju vsega, kar je slovensko, (da
sami ne razumejo niti pičice slovenskega,
je za nje popolnoma naravno!) lezejo
potem po lestvi višje in višje — in
vladajo in pestijo pod pokroviteljstvom
visoke »nad vse pravične« vlade naše
ljudstvo!

v spomin nam silijo krilate in to-
lažilne besede, ki jih je izrekel Napo-
leon I. v Italiji, ko so prišli tamkajšnji
ljudski odposlanci potožiti mu, kako ne-
usmiljeno postopajo njegovi namestniki
in odirajo ter izsesavajo narod: »Res
ste reveži — toda dobro vla-
dani!« I, kaj pa, tudi slovensko ljud-
stvo je samo za to tukaj, da skrbno
vrši svoje dolžnosti napram državi, da
zadovoljno in udano plačuje davke v
krvi in denarju, a njegova pravica —
je boginja z zavezanimi očmi in ušesi!
Tako nas, — stoječe na meji države,
modro pripravljajo za bodoče čase, ubi-
vajoč nam na tak način udanost, zaup-
nost in ljubezen do ljubeznive Avstrije!
To bi se pač znalo še britko maščevati!
Gospoda, vseh dni še ni konec!

„Ureditev raznih zapovedanih prispevkov, zlasti onih za sv. Očeta“.

„Slov. Narod“ je priobčil pretekli teden
zanimiv članek pod zaglavjem „V znamenju
izžemanja ljudstva“. Kakor poroča „Ljubljan-
ski škofjski list“, se je vršil v Ljubljani de-
kanijski shod, na katerem je bila druga točka:
ureditev raznih zapovedanih prispevkov, zlasti
onih za sv. Očeta. Poročal je škof Jeglič
sam rekoč:

„Ko je leta 1870. laška vlada oropala
papeža svetnega gospodstva, mu je v tako-
zvani garancijski postavi priznala vsakoletni
prispevek za vzdrževanje njegovih posloplj,
kardinalov in cerkvenih zastopstev pri raznih
vladah. (Ta vsakoletni prispevek
znáša 4 milijone lir!) — Papež Pij
IX. je s sveto nevoljo odklonil to svoto, ker
ni hotel in ne sme prodati svoje odvisnosti,
prepotrebne za samostojno vladanje sv. cerkve.
Krščanski narodi so čutili s svojim Očetom,
pa so povsod začeli pobirati prispevke za ob-
sežne Njegove potrebe. Ti prispevki so bili
za Pija IX. prav obilni, toda že za Leona XIII.
so se začeli zmanjševati, tako da so sv. Oče
pri raznih prilikah vernikom svoje stiske (!)
vsaj nekoliko odkrivali. Odkar pa je prostozid-
darstvo na Francoskem zmagalo in katoliško
cerkev pahnilo v siromaštvo, od onda se se
prispevki tako zmanjšali, da so sv. Oče Pij X.
zares v najhujših stiskah. Zakaj noče papež
onih 4 milijonov, ki mu jih je italijanska
vlada velikodušno priznala za vsako leto?
Škof odgovarja: Sv. Oče tega nočejo storiti
tudi ne morejo, ker bi s tem papeštvu in ka-
toliški cerkvi zadali veliko rano. Kako bi se
mogli odreči starih, nikdar zastarelih pravic,
kako svoje cerkvene proteste in neodvisnosti?
Ali ne bi papež s tem izgubil onega velikega
sijaja (!) in izrednega ugleda, ki ga imajo zdaj
pri vseh narodih? Ali ne bi prenehali pri-
spevki vernikov vesoljnega sveta, da bi de-
narni Njihov položaj postal še slabši od se-
danjega. Sv. Oče so zares v silni stiski. Stro-
ški za sto in sto potrebo so ogromni, dohodki
pa vsako leto manjši. Sveti Oče nikoli ne mo-

Grof Monte Cristo.

Napisal Alexandre Dumas.

(Dalje.)

„Mrtvi so povsodi,“ pravi Morrel. „Ali mi niste rekli
tega vi sami, ko sva zapuščala Paris?“

„Maksimilijan,“ pravi grof, „želeli ste ostati nekaj dnij v
Marseillu. Ali je to še vaša želja?“

„Jaz nimam nobene želje več, grof; toda zdi se mi, da
bi mi bilo čakanje tukaj manj mučno nego drugje.“

„Tem boljše, Maksimilijan; zapustim vas in vzamem s
seboj vašo besedo, ali ni res?“

„Ah, pozabim na njo,“ pravi Morrel, „pozabim na njo!“
„Ne, vi ne pozabite na njo, Morrel, ker ste poštenjak in
ste prisegli.“

„O grof, imejte usmiljenje z menoj! Grof, tako sem ne-
srečen!“

„Jaz sem poznal moža, ki je bil še mnogo nesrečnejši,
Morrel.“

„Nemogoče!“

„Ah,“ pravi Monte Cristo, „to, da se vsakdo smatra za
najnesrečnejšega, je eden glavnih dokazov človeške prevzetnosti.“

„Toda kdo more biti nesrečnejši od onega, ki je izgubil
edini zaklad, katerega si je želel.“

„Poslušajte, Morrel,“ pravi Monte Cristo, „in pazite na
to, kar vam povem. Poznal sem moža, ki je vse svoje upanje
in svojo srečo kakor vi stavil v žensko. Ta mož je bil
mlad, je imel starega očeta, ki ga je ljubil, in nevno, ki jo

je oboževal. Hotel se je oženiti, ko mu je slučaj usode, katera
bi nam tako mnogokrat lahko vzela vero v Boga, da Bog po-
zneje ne dokaže, da mu vse služi kot sredstvo, potem katerega
izvrši svoj veličastni načrt, — ko ga je torej slučaj usode oro-
pal prostosti in neveste in z njima vred bodočnosti, o kateri
je sanjal, ter ga vrgel v temno ječo.“

„Ah,“ pravi Morrel, „ječo človek čez teden, mesec ali
leto zapusti.“

„Ostal je tam štirinajst let,“ pravi grof in položi svojo
roko na ramo mladega moža.

Maksimilijan zatrepeta.

„Štirinajst let!“ zamrmra.

„Štirinajst let,“ ponovi grof. „Tudi nadenj so tekom teh
štirinajstih let prišli trenotki neizmernega obupa, tudi on se
je kakor vi smatral za najbolj nesrečnega človeka ter se hotel
usmrtiti.“

„No in?“ vpraša Morrel.

„No, in v odlotilnem trenutku ga je rešil Bog s člove-
škim sredstvom, kajti Bog več ne dela čudežev. V pričetku
morda — solznim očem je treba mnogo časa, da spregledajo
jasno — te brezkončne božje usmiljenosti ni razumel, toda
končno je postal potrpežljiv ter čakal. Nekega dne je na ču-
dovit način vstal iz groba izpremenjen, bogat in mogočen,
skoro podoben Bogu. Njegov prvi klic je bil namenjen njego-
vemu očetu: njegov oče je bil mrtev!“

„Tudi moj oče je mrtev!“ pravi Morrel.

„Da, toda vaš oče je umrl v vašem naročju, ljubljem,
srečen, spoštovan, bogat in v visoki starosti. Njegov oče pa je
umrl ubog, obupan, dvomeč o Bogu, in ko je čez deset let
njegov sin iskal njegov grob, je izginil celo ta, in noben znak
mu ni govoril: „Tam počiva v Gospodu srce, ki te je tako
ljubilo.“

„O!“ pravi Morrel.

„Ta je bil torej kot sin nesrečnejši od vas, Morrel, kajti
niti groba svojega očeta ni mogel najti.“

„Toda,“ pravi Morrel, „ostala mu je vsaj žena, katero je
ljubil.“

„Motite se, Morrel; ta žena...“

„Ali je umrla?“ odvrne Morrel.

„Več kakor to: bila mu je nezvesta; omožila se je z
enim izmed onih, ki so preganjali njenega ženina. Vidite torej,
Morrel, da je bil ta mož tudi v svoji ljubezni nesrečnejši
od vas.“

„In temu možu je Bog poslal tolažbo?“ vpraša Morrel.

„Poslal mu je vsaj mir.“

„In ali je mogel biti ta mož srečen le še en dan?“

„Upa, da bo, Maksimilijan.“

Mladi mož pobesi glavo na prsi.

„Obljubljam vam,“ pravi po hipnem molku in poda Monte
Cristu roko. „Toda spominjate se...“

„Petega oktobra, Morrel, vas pričakujem na otoku Monte
Cristu. Četrtega vas bo pričakovala jahta v bastijskem prista-
nišču. Ta jahta se bo imenovala „Eurus“. Povejte svoje ime
patronu, in ta vas pripelje k meni. To velja, ali ni res,
Maksimilijan?“

„Vi me zapustite?“

„Da, opraviti imam v Italiji, in puščam vas z vašo ne-
srečo samega, s tem orlom z mogočnimi krili, katerega pošilja
Bog svojim izvoljencem, da jih prinese k njegovim nogam.
Povest o Ganimedu ni bajka, Maksimilijan, ampak alegorija.“

„Kdaj odpotujete?“

„Takoj. Parnik me pričakuje, in v eni uri bom daleč od
vas. Ali me spremite v pristanišče, Morrel?“

„Popolnoma sem vam na razpolago, grof.“

rejo vedeti, koliko podpore jim bodo poslali dobri verniki, raztreseni po celim svetu. Kako je ta negotovost mučna in bridka, ker se nikoli ne more veljaven proračun sestaviti in bi se utegnili zabresti v velike dolgove. Nitorej čuda, ako se je po želji sv. Očeta po vseh škofijah začelo misliti na to, kako bi se sv. Očetu vsaj neka svota dohodkov za vsako leto mogla zagotoviti in bi mogli popolnoma nanjo računati. V ta namen smo se že škofje med seboj zavezali, koliko hočemo vsako leto najmanj darovati! Poprašali smo razne kapitelje in samostane, za koliko najmanjšo letno svoto bi se mogli oni zavezati. Dolžni smo pa tudi vernikom stiske sv. Očeta opisati in jih k bolj obilni milostini spodbujati. Nedavno je bil pri sv. Očetu neki francoski diplomat. Rekel jim je, da bi se za vse njihove potrebe obilno preskrbelo, ko bi vsak odrasel katoličan zanje vsako leto daroval po eno kronico. „O kaj, eno kronico“, naglo odgovore sv. Oče, „obilno bi bilo za moje potrebe preskrbljeno, ko bi vsak odrasel katoličan daroval le po 10 vinarjev!“ (25.000.000 K bi nabrali). In zares! Ako pomislimo, da so pri nas prav mnogi kraji, kjer si odrasli, ne le možje, tudi mladeniči in dekleta, precej zaslužijo, ali ne bi mogla vsaj večina odraslih svojemur stiskanemu in oropanemu Očetu dati v podporo letnih 10 vinarjev? Vem, da nekatere družine, jako siromašne pa mnogoštevilne, tudi tega ne bi mogle darovati, toda ali ne bi v isti župniji drugi bolj imoviti toliko več žrtvovali, da bi vendarle na vsakega prišlo 10 vin. Kako lepo bi bilo, ko bi v škofiji en dan v letu določili kot papežev dan, kot dan skupnega našega Očeta, pa bi onega dne prišli k slovesni sv. maši in bi pri tej sv. maši papeža darovali po 10 vinarjev? Oni pa, ki ne bi mogli v cerkev, bi pa v dotičnem tednu to svotico prinesli v župnišče? Ali bi ne bil to preimeniten dan za vso škofijo. Ali si ne bi zaslužili blagoslova četrti zapovedi božje? Vsaj je Bog dovolj mogočen, da nam naš dar Njegovemu namestniku stotero povrne z dušnimi milostmi, povrne v časnosti in večnosti. Gotovo Bog nikakemu ne ostane dolžan, pač pa z izrednimi črestmi povrne vsako posojilo.

Sedaj pa nastane vprašanje, kako hočemo mi te prispevke in še druge že zapovedane in vpeljane tako razvrstiti tekom leta, da ljudje preveč ne čutijo.

Predlagam:

1. na praznik sv. Treh kraljev se pobira za misijone v Afriki;
 2. darovi nabrani pri Božjem grobu na Veliki petek so določeni za varuhe Božjega groba v Jeruzalemu;
 3. kvartne tedne ali po previdnosti gg. župnikov kak drug čas se pobira za zavode sv. Stanislava;
 4. kateri dan naj bi bil papežev dan?
- Tako je govoril škof kot poročevalec o ureditvi raznih zapovedanih prispevkov. Vnela se je nato debata, jako živahna.

Duhovnik Janez Zupančič je predlagal, naj bo darovanje za sv. Očeta o sv. Treh kraljih, ker imajo ljudje pozimi denar.

Sušnik je predlagal, da naj se nič ne določi, koliko bi bil povprečni prispevek posameznikov, ker bi potem tudi imovitejši nič več ne dali. Tudi naj se ne določi dan, kdaj naj se pobira, ampak mesec, ker je včasih dotični dan že določen za druge nabirke.

Koblar: Mesto darovanja naj bo rajši nabira v puščico!

Elbert: Način bodi prost, kakor komu bolj kaže.

Škof in njegovi svetovalci so sklenili nato, da naj bo papežev dan v nedeljo po prazniku sv. Miklavža; kjer je ta nedelja nemogoča, naj se določi kaka druga nedelja v adventu. Do Treh kraljev mora imeti škof ves v ta namen nabrani denar v rokah. —

Ta članek priobčujemo, ker kaže, kako pridni so duhovni gospodje na Kranjskem, kadar gre za izžemanje ljudstva, in ker se obetajo tudi pri nas na Goriskem časi prav po kranjskem uzoru. Nadškof in knez otvori nemški gimnazij v Bückmanovi vili v Gorici. Treba bo denarja za zavod — in brez dvoma bodo začeli nabirati med ljudstvom nov davek za nadškofove kaprice z nemškim gimnazijem. Mi opozarjamo že naprej ljudi, naj ne dajo nič, ker takega zavoda prav nič ni potreba; mi moramo zahtevati le to, da se nam da gimnazij v Gorici s slovenskim učnim jezikom, kakor smo zahtevali doslej že tolikokrat. S to zahtevo moramo nadaljevati, kaj nam mar škofov zavod! Če bi bil škof goreč slovenski mož, bi pomagal pri tem, da bi prišli do slovenskega gimnazija in realke v Gorici; ker pa ni, hoče otvoriti nemški gimnazij na popolni klerikalni podlagi. In to s pomočjo ljudstva, kakor je povedal v pastirskem listu. Te „pomoči“ pa ne sme biti. Ne dopustimo, da bi se naše ljudstvo tako grdo izžemalo v to svrhu, da bi si škof omislil svoje šole. Še tega je treba, da kmet prej pogine!

V članku je rečeno tudi, da so se škofje zmenili, kako bodo nabirali za revnega sv. Očeta! Ta je tudi lepa! Papež ima še preveč denarja, Vatikan je cela dežela, obleka papeževa je najfinejša, pretkana s srebrom in zlatom, je in pije, kar hoče — kaj mu torej manjka?! Žabje volne in tičjega mleka. — Vse govorjenje o „revnem“ papežu je le grda laž. Zato, kadar bodo začeli zopet nabirati za papeža, naj porečejo ljudje: Mi ne damo nič, papež, ki sedi na milijonih, naj nam da!

Tudi s samostani so se zmenili, da bodo prispevali za papeža. Torej od tega, kar znosijo ubogi ljudje na božje poti, naj se da lep del Rimu! Tako bi nastal dvakratni davek za papeža. — Romarji dajo na božjih poteh denar, katerega del se pošlje v Rim, potem bodo pa še v domači cerkvi pobirali za papeža.

Proti takemu izžemanju ljudstva se moramo upreti z vso silo. Enkrat vendar mora biti konec večnega odiranja našega ljudstva od strani rimskih hlapcev!

Panslavizem.

(Dalje.)

X. „Vzajemnost slovanska.“ To zdravilno zelišče slovanskih boleznij ima češko ime, ker ima v Čehih svojo domovino.

„Vzajemnost slovanska“ prinese Slovonom boljšo bodočnost, mi nimamo pri tem drugega opraviti nego navduševati se za to „vzajemnost“. Pri banketih, v veseli družbi se s to besedo čisto dobro izhaja, ako pa se poseže v polno človeško življenje, pa se pokaže, da je prazna fraza.

Kaj naj pove: „Vzajemnost slovanska“? Politično združenje ali vsaj bližnje politične dotike vseh Slovanov? Bog varuj! To bi bilo državi nevarno in mi smo dobri avstrijski patriotje. Ali hočemo kulturno združevanje, skupen jezik, šole, uradovanje itd.? Bog varuj!... Treba pripoznati zasluge, katere so si pridobili Čehi na polju slovanskega malega dela in ekonomične povzdige, občudovati se mora njihovo gibčnost in vstrajnost. Toliko bolj čudno je, da si niso znali v velikih vprašanjih napraviti nikakega načrta ter da so skupni načrt morali nadomestiti s prazno „vzajemnostjo“. To izhaja iz tega, ker niso ločili med ruskim narodom in oficijelno Rusijo. Poljake in Ruse spraviti, to je nemogoče. Proti Poljakom delati slovansko politiko, je tudi nemogoče. Proti Rusiji za Poljake vstati, je tudi nemogoče. Instinktivno se je čutilo, da težišče slovanskega vprašanja in zajedno največja, navidezno neresljiva težkoča tiči v rusko-poljskih odnosih. Izogniti se je hotelo s povdalkom „vzajemnosti“. Rešitev tega vprašanja je mogoča z razločitvijo oficijelne Rusije od ruskega naroda. Potem dobi vzajemnost šele veljavo. —

XI. „Slavjanskijeručisolvjutsja v ruskem morje.“ — „Ravnati se moramo po dejanskih razmerah. Tu stoji pred nami velikanska mogočna Rusija. Treba nam le držati se je kakor široke veje drevesa, s časom pride v te neštete množice kultura, narodna slovanska zavest se okrepi, in tvorili bomo z njo močno kulturno jedruto, kakor n. pr. avstrijski in švicarski Nemci z Nemčijo — in slovanska misel in slovanski svet postane resnica. — Dobili pa nismo niti jednega Rusa, ki bi bil imel za naš „panslavizem“ kaj drugega nego pomilovalen nasmeš, nobene simpatije nismo našli, nismo mogli najti poti, po kateri bi se bili mogli bližati deželi naših sanj. Rusko-japonska vojna je nastopila. Tresli smo se, upali in žalovali z našimi ruskimi brati morda več nego ti... „Rusija“ je bila poražena. Prišle so vojaške revolte, štrajki uradnikov, popolna desorganizacija, ves državni aparat se je vstavil. Odigrava se pred našimi očmi jedna največjih in najstrašnejših revolucij. Država nima moči dovolj, da bi zažula revolucijo, revolucija je zopet prešibka, da bi strmoglavila državo....

(Konec prih.)

Domače in razne novice.

Slovensko gledališče. — 7. predstava. V nedeljo dne 21. okt. se vprizori v „Trg. Domu“: Nadzornik spalnih vozov. Burka v treh dejanjih. Francoski spisalec Aleks. Bisson. Prevel Fran Govékar. Osebe: Georges Godefroid. Lucienne, njegova soproga. Montpépia. Aurore, njegova soproga. Alfred Godefroid. Raoul de Saint Médard. Angèle. Labordane. Charboneau. Madame Charboneau. Rozina, njena hči. Julija, služkinja. Fani, kuharica. Prvo in drugo dejanje se vrši v Parizu, tretje v Nancyju.

Cene prostorov: Pritličje: Fotelji 2 K; sedeži I.—IV. vrste 1 K 50 vinarjev, sedeži V.—VIII. vrste 1 K. Balkon: Sedeži I. vrste 1 K 50 v; II. vrste 1 K, stojališča 60 v. Dijaki in vojak do narednika 40 v. Začetek ob 8¹/₂, konec ob 11¹/₂ zv. Dame naj blagovolijo odložiti klobuke v garderobi.

Predprodaja vstopnic v obeh trgovinah g. A. Gabrščka in v „Trgovskem Domu“.

„Narodna prosveta“ v Gorici.

Električni tramvaj v Gorici. — Konsorciju, ki hoče preskrbeti ta tramvaj, je na čelu dr. Raimondo Luzzatto. — V „Soči“ smo že odločno zavrnili sklep mestnega starestinstva, s katerim se zabranjuje sleherni udeležba — Slovencev; nič slovenskega, izločnjejo naš jezik in naše ljudi. Niso sklenili le še tega, da bi se Slovenci smeli tudi — voziti. Naš denar jim bo ljub! Da, brez našega denarja je podjetje v naprej bankrotno.

Tej nesramnosti so že dali goriški Slovenci odgovor s protestom na c. kr. vlado, ki se pozivlja, da ne sme dati takemu prometnemu podjetju potrebne koncesije in ne sme dovoliti porabe erarskih cest. Pričakujemo od c. kr. vlade, da bo uvaževala ta protest, sicer bi sankcionovala infamijo, kakršne bi Slovenci ne vtaknili mirno v žep, marveč bi dali tako mogočen odgovor, da si ga vlada zapomni za večne čase.

Zdi se nam, da bo imel pri tem vprašanju tudi deželni odbor kaj govoriti. Ildovedni smo, — kako bo govoril. Pozor, komur to tiče!

Pevski večer „Glasbenega in pevskega društva“ v soboto večer v prostorih hotela „pri zlatem jelenu“ je dokazal, da društvo častno napreduje v umetnosti, nazaduje pa v zanimanju goriškega meščanstva za ves ta napredek. Dočim se je na koncertu „Slov. bralnega in podpornega društva“ prejšnjo nedeljo vse trlo našega občinstva iz vseh meščanskih krogov, so došli na ta pevski večer poleg pevcev in pevk le njihovi rodbinski člani in ožji prijatelji: vseh vkup pa ni bilo 90 oseb.

Sporod je bil tako lep, a izvištev tako dovršena, polna zares umetniškega užitka, da je škoda vseh teh lepot pred toliko praznoto. Možki zbori, četverospevi, polni zbori so dokazali visoko stopnjo izvrstne šole, umetniškega izraževanja klasičnih umotvorov; tako

„Objemite me.“

Morrel spremi grofa v pristanišče. Parnik kmalu odpluje, in kakor je rekel Monte Cristo, je bilo za eno uro le še komaj videti na obzorju bel oblak dima, na katerega je že metal svojo senco blizajoči se mrak.

XVII.

Peppino.

Isti hip, ko je izginil grofov parnik za rtom Morgion, je zapustil človek, ki je potoval s pošto iz Florence v Rim, malo mestece Aqpendente. Potoval je z največjo hitrostjo, ki mu je bila mogoča, ne da bi postal sumljiv.

Na sebi je imel rujav popotni površnik, ki se je na tem brzem potovanju že precej obrabil, toda izpod njega se je bleštal trak častne legije. Prav tako na tem kakor zlasti še na naglasu tega moža, če je govoril s postiljonom, je bilo poznati, da je Francoz. Zlasti prepričevalen dokaz, da je mož iz dežele univerzalnega jezika, je bila okoliščina, da so vso njegovo italijansko tvorili tehnični muzikalni izrazi, ki kakor Angležev goddam nadomestujejo vse finese posebnega jezika.

„Allegro!“ je rekel postiljonu vselej, kadar je šla pot po klancu navzgor.

„Moderato!“ je rekel, kadar je šla pot navzdol.

Dobri možje, katerim sta bili ti dve besedi namenjeni, so se pri njih mnogo smejali.

V bližini večnega mesta, to je ko je došel do Storte, od koder je videti Rim, se mu ni porodil čut entuzistične radovednosti, ki sili vsakega popotnika, da se dvigne na vozu, da bi čim prej videl stolico sv. Petra, ki jo je opaziti pred vsem drugim. Ne, potegnil je iz žepa svoj robec in razvil iz njega papir, katerega razvije, opazuje in tita.

„Prav, imam ga!“ pravi nato zadovoljen.

Voz krene skozi vrata del Popolo, se obrne na levo in obstane pred Španskim hotelom.

Mojster Pastrini, naš znanec iz prejšnjih poglavij, sprejme popotnika na pragu s klobukom v roki.

Popotnik izstopi, naroči dober obed ter vpraša po naslovu tvrde Thomson in French, katerega mu povedo takoj, kajti ta hiša je bila ena najbolj znanih v Rimu.

Bila je v ulici dei Banchi poleg Svetega Petra.

Kakor povsodi je prihod poštnega voza tudi v Rimu važen dogodek. Deset mladih potomcev Marija in Grahov, bosonogih, s prosojnimi komolci, toda vpiraje eno pest prevzetno v bok in drže drugo slikovito nad glavo, je opazovalo popotnika, voz in konje. Tem se je pridružilo kakih petdeset radovednežev.

Postopači in radovedneži v Rimu so srečnejši kakor njihovi stanovski tovariši v Parizu, ker razumejo vse jezike, zlasti francoski, in so torej slišali tudi naročila in vprašanja našega popotnika.

Posledica tega je bila, ko je naš prišlec zapuščal s svojim ciceronom hotel, da jima je sledil neki mož, ne da bi ga opazila, ter ostal v njuni bližini z izurjenostjo pariškega policijskega špijona.

Francozu se je tako mudilo na obisk k tvrki Thomson in French, da ni imel niti časa čakati na voz, ampak je naročil, naj pride za njim.

Prišedši k banki, Francoz vstopi.

Zajedno z njim vstopi mož, ki jima je sledil; tujec pozvoni in dospe v prvo sobo, senca stori isto.

„Gospoda Thomson in French?“ vpraša tujec.

Na znamenje komija, ki je delal v prvi sobi, se dvigne nekak lakaj.

„Koga javim?“ vpraša lakaj, pripravljen, da odkoraka pred tujcem.

„Gospoda barona Danglarsa,“ odvrne popotnik.

„Pojdite!“ pravi lakaj.

Vrata se odpro; lakaj in baron izgineta za njimi. Mož, ki je vstopil z Danglarsom, sede na klop, namenjeno čakalcem.

Komi kakih pet minut piše naprej. Tekom teh petih minut mož na klopi ne zine besedice in se ne zgane.

Nato komi preneha pisati, dvigne glavo, se pazljivo ozre okoli sebe, in prepričavi se, da sta s prišlecem sama, pravi:

„Ah, ah, ti tukaj, Peppino?“

„Da,“ odvrne ta lakonično.

„Ali si pri tem debelem možu zvohal kaj dobrega?“

„To ni moja zasluga, ker smo obveščeni.“

„Torej veš, kaj tu hoče?“

„No, da; da si izplačati vsoto denarja, samo ne vem, kako visoko.“

„To izveš takoj, prijatelj.“

„Prav, toda ne stori kakor zadnjič, ko si mi imenoma napačno vsoto!“

„Kaj hočeš reči in kom govoriš? Ali misliš na tega Angleža, ki je prišel zadnjič po tri tisoč tolarjev?“

„Ne, ta je imel res tri tisoč tolarjev, in ti so nam prišli v roke. V mislih imam ruskega princa.“

„No?“

„No, ti si govoril o trideset tisoč lit. in mi smo jih dobili le dvajset tisoč.“

„Gotovo ste slabo iskali.“

„Luigi Vampa ga je osebno preiskal.“

„V tem slučaju je morda plačal dolgove.“

„Rus?“

„Ali svoj denar zapravlja.“

„To je mogoče.“

„To je gotovo. Toda zdaj me pusti, da odidem v svojo opazovalnico, kajti sicer Francoz opravi svojo zadevo, ne da bi izvedel za vsoto.“

Peppino prikima v znamenje, da se strinja, vzame iz žepa molek ter prične mrmrati neko molitev, dočim izgine komi skozi ista vrata, skozi katere je sluga odpeljal barona.

Za kakih deset minut se komi vrne, zares veselja.

„Torej?“ vpraša Peppino svojega prijatelja.

petje bi služilo v čast veliko večjim mestom nego je naša Gorica. — Eto v kratkih besedah povsem resnična, zaslužena ocena.

Odkod torej tista apatija goriškega meščanstva do društva? Bojimo se, da bi tudi mi ne zašli na zgrešeno stezo ter iskali vzrokov povsod, le tam ne, kjer so v resnici. Zato se raje ne spuščamo dalje v rekriminacije ter rečemo le: Naj bi se društvo posrečilo najti pravo pot iz sedanjih težav!

Slovenščina pod davkarjeh. — Poslušajte!

Zapisnik

od dne

naredjen v občini.

vred naročila ces. kralj. okrajniga glavarstva v od dne

glede eksekutivne dražbe prema, živih stvari, katere so raznamovane v priloženim zapisniku rubljenja pod ./. in spadajo.

Pričujoči

Podpisani

Kadar je dan in ura dražbe pristojno na dan dana bila, in gor imenovanim dolžniku zastarka to nazneno bilo, vendar on izkazati nije mogel, da je popolnoma zastanke poravnal, tedaj je družba (I. II. rok) začela.

Treba bo še krepkih interpelacij, da začne vpoštevati finančno ravnanje slovenščino, kakor pritiče!

Učiteljstvo društva za sezanski šolski okraj bo zborovalo jutri 18. t. m. v Dutovljah. Vsporedi: nagovor predsednika, overovljenje zapisnika, učiteljstvo, novi šolski in učni red, predlogi.

„Slovenski znak“ v obliki lipovega peresa je na prodaj v knjigarni A. Gabršček v Gorici. Cene 1 K. Ker je čisti dobiček namenjen družbi sv. Cirila in Metoda, je pričakovati, da rojnik pridno posežejo po tem ukusno izdelanem znaku.

Povsemu in glasbenemu društvu v Gorici je daroval gosp. Dukić Ivan, c. kr. v. d. u. učitelj, K 10. — Županstvo Biljana 20 K. — Naj bi ta velikodušna čina našla obilo posnemalcev za ta prepotreben kulturni zavod.

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici naznanja, da priredi 8. decembra 1906. svoj redni IX. (deveti) koncert. — Izvajalo se bode: polna zbor z orkestrom: V. Novak: „Nesčasna vojna“; — P. Čajkovsky, velika kantata: „Moskva“; — polni zbor brez spremljanja: Mokranac: X. Šopek narodnih pesmi. — Možki zbor: Adamič: Franica; Prochaska: a) Pomlad, b) Moč ljubezni.

Za dan 24. marca 1907. določil se je X. koncert, na katerem se bode vsled splošne želje ponavljal veliki oratorij A. Dvoraka „Stabat Mater“.

Redne vaje se vrše vsak ponedeljek in s petek od 6—7 zvečer za dame, vsak torek in petek od 8—9 zvečer za gospode.

Naměstniki porotnikov. — Zadužili smo namizili redne porotnike za prihodnje porotno zasedanje. Naměstniki so: dr. Pinavčig P., Primas F., Prinčič Karol, Rossi Al., Pachor L., Favetti P., Poveraj Martin, Mulitsch J. in Michlštädter A., vsi iz Gorice.

Opozarjamo vse one, kateri niso še prišli do dobljene dobitke srečkanja „Slov. bralnega in podpornega društva v Gorici“, da to storijo čim prej. Po preteku tega dne pripadejo vsi stali dobitki društvu ter se postavijo na novo dražbo v nedeljo od 10. ure do 11. dop. v društvenih prostorih.

„Slov. bralnemu in podpornemu društvu“ v Gorici je daroval g. Carli F. mesto vstopnine h koncertu 1 krono. Hvala!

Umrila je gospa Franja Bednarik, rojena Vrtovec, soproga knjigoveza g. Ivana Bernarika. Pogreb bo danes popoldne ob 1½ iz ženske bolniš. ce.

Predsednik tržaške drž. sodnije dvorni svetnik M. Urbančič je prošil za upokojitve. Na njegovo mesto utegne priti predsednik goriške okrožne sodnije K. vitez Defacis.

„Slov. bralno in podporno društvo v Gorici“ opozarja svoje pevce, da se vrše pevske vaje vsak četrtek ob 8. uri zveč.

Klerikalna zavist. — „Gorica“ in „Corriere“ sta se našla v guljivem objemu proti — meni in moji novi trgovini v „Trgovskem domu“. Obema enako v kosmatem zelodcu je običala lepa trgovina, ki bi bila morala že propasti, ako bi šlo po srčni želji divjega zakonca med „Gorico“ in „Corrierom“. — Oboji, lahončki in klerikalčki, so se širokoustili tam spomladi, da Gorica nima dovolj pogojev za tako moderno trgovino in da bom moral propasti. Srčna želja se jim ne izpolni. Ker vidijo krasen razvoj, zato pa udri po njej in meni, da bi v bratski slogi škodovala vsak po svoje, češ: morda ga pa le še vrag vzame!

— Ta sloga ni nič čudnega, saj so klerikalci na vsej črti zvezani s Pajerjem in ergo tudi z njegovim listom. — Ali čudno je to, da „Gorica“ kakor „Corriere“ bevskata proti tistim laškimi in nemškimi podrejenim napisom. „Corriere“ se huduje, da tako prosluli „mangialitano“ in „mangiatedesco“, (lahozrec in nemcežrec) celo z laškimi in nemškimi napisi lovi laški in nemški denar. In to je hudo! Saj so imeli le Lahi pravico, polniti si žepa s slovenskim denarjem! — „Gorica“ pa pravi, da je to „narodni škandal“. Vse slovensko bi moralo biti, pa propasti, to bi bilo zaslužno delo za narod! Zares, pobožni kavci okoli „Gorice“ besnijo, ker Gabršček ni tak norec, kakoršnega bi radi videli. Oni sicer vedo, in ako ne, tedaj jim povem, da taka in tako obsežna trgovina je danes v Gorici prej mogoča brez Slovencev nego samo s Slovenci. In Gabršček se ni tako velik cepec, da bi ne računal s takim dejstvom, kadar sleče politika in bojavnika za narod ter postane trgovec, — in sicer trgovec za to, da koristi narodu tudi na tem polju, da skuša tudi tu povzdigniti čast slovenskega imena v Gorici. In s svojo novo trgovino, edino te vrste daleč okoli, (naj „Gorica“ imenuje katero v Trstu, Ljubljani, Celovcu, Gradcu, in še dalje, ki jo prekašal), sem gotovo le pripomogel slovenskemu imenu do večje veljave v Gorici! To znam ceniti sam najbolje, ker vidim, s kakimi obimnostvom imamo tu opraviti vsak dan. — Znanost je prirejena za — 28 napisov. Kdor bi ne priredil te znanosti po priliki tako, kakor jaz, bi bil samomordilec, ki bi oskrbel Slovencev novo veliko blamažo in škodo. Kdor tega ne vidi, je slepec ali pa zlobnež, kakoršni so pri „Gorici“. Tam vedo sami prav dobro vse, kar sem tu povedal, ali v kljub temu lajajo soglasno s „Corrierom“, ker hočejo škodovati. Potrudim se toliko skrbneje, da bo njihova zavist še večja! Morda počemu še katoliška zošč! — Lekcija o „narodnem škandalu“ naj torej „Gorica“ lepo shrani za se, ker jo pogosto potrebuje.

A. G—k.

„Panorama International“ je naznanjala nekaj časa svoje razstave v treh jezikih: laško, nemško in slovensko. Potem pa je slovensko kar nakrat odpadlo. Znamenje, da ta „panorama“ ne mara za obisk Slovencev. Ker tudi ni dosti videti tam, Slovenci tej „panorami“ prav lahko vstrežejo s tem, da ne gre tje niti jeden več; naj hodijo le Nemci in Lahi, v katerih jeziku so nabiti lepaki po Gorici.

Finančna oblast zahteva strogo kolekovanje vsake listine, ali stranke v mnogih slučajih tega ne morejo storiti, ker davkarja nima kolekov. Pripetilo se je že, da je morala stranka čakati tudi 8 dni na koleke, kar je bilo zvezano celo s škodo stranke. Sami neredi, katerim pač mora biti enkrat konec. Zadnji čas je za to!

„Edinost“ in dr. Šusteršič. — „Slovenec“ je kar na kratko proglasil za „laž vest v „Edin.“, kako težko je bilo pripraviti dr. Šusteršiča do tega, da se prepriča v odseku za volilno reformo priklopljenju šentjakobskega okraja v Trstu okolici. Dr. Šusteršič je poslal „Edin.“ popravek, in „Edinost“ mu je tudi odgovorila. Tam citamo:

„Ne sklicujem se na § 19. tisk. zak., temuč le na narodno politično dostojnost in lojalnost, ko Vas uljudno prosim, da objavite sledeči popravek: Ni res, da sem si vtupil v glavo, da priklopim mestni okraj svetojakiški okolici. Ni res, da sem si „te svoje nesrečne namere držal s tako trmo“, da je trebalo skrajnega napora še v zadnji hip, da se je preprečila ta usodna določba. Res je marveč, da sem zastopal napram vladi glede tržaškega mandata dosledno le predloge, ki jih je v sporazumu z državnim poslancem prof. Spinčičem. Ni bilo treba nikakega napora, da se prepriča priklopljenju šentjakobskega mestnega okraja okolici, ker je osredna vlada na mojo zahtevo takoj v bistvu sprejela prof. Spinčičeve predloge o sestavi slovenskega volilnega okraja v Trstu. Naprej se zahvaljujem za sprejem teh vrstic, beležim velespoštovanjem Dr. Ivan Šusteršič, državni poslanec. Dunaj, 10. oktobra 1906.“

Dostavek uredništva. Dotični, v stvari volilne reforme posebno pooblaščen odbornik pol. društva „Edinost“ je bil prejel od osebe, ki sedi z dr. Šusteršičem v istem klubu z dnem 11. decembra 1905. datirano pismo, v katerem je citati med drugim: „Govorili so tudi (z min. predsednikom) o slučaju, da se ustvarijo volilni okraj, in tedaj je predsednik našega kluba rekel, da bi okolica s sv. Jakobom tvorila en volilni okraj, ki bi bil potem Slovincem gotov.“ Dalje je isti odbornik pol. društva „Edinost“ prejel od iste osebe na Dunaju pismo od 26. januarja 1906, v katerem je citati med drugim: „Stvar volilne reforme, v kolikor se tiče Trsta, sem takoj priobtel gospodu dr. Šusteršiču kakor predsedniku kluba. Trebalo je mnogo, predno sta se on in Šuklje dala prepričati, da se sv. Jakob nima združiti z okolico. Vendar sem ju slednjič uveril, da sta na prvem mestu priporočala proporcionalno volilno pravico.“ Slednjič je isti odbornik političnega društva „Edinost“ prejel od iste osebe na Dunaju pismo, datirano 31.1. 1906, v katerem se še enkrat zatrjuje, da sta dr. Šusteršič in Šuklje hotela svetojakiški okraj pridružiti okolici in da se ju je z velikim trdom prepričalo, da sta to misel opustila. Ta tri pisma hrani dotični odbornik pol. društva „Edinost“. S temi pismi je dokumentarčno dokazano, da je pri gospodu dr. Šusteršiču res obstajala namera za priklopljenje svetojakiškega mestnega okraja k okolici in da je le po nagovarjanju dobro obveščenih kolegov odstopil od te namere. Saj mi smo v dotičnem članku to Šusteršičevo namero navedli le na očitjanje „Slovenca“, (da tržaški voditelji niso pravočasno skrbeli, da bi bili poslanci dobro

informirani) v dokaz, da so uprav naše informacije preprečile to namero dr. Šusteršiča. Posebno debelo moramo podrti v popravku dr. Šusteršiča ravno pripoznanje o „sporazumu z voditelji tržaških Slovincov“, kajti tudi iz tega pripoznanja voditelja „Slov. ljudske stranke“ izhaja, s kakimi lažljivimi sredstvi operira „Slovenec“ v svojih sedanjih polemikah in je operiral tudi z nami, ko je hotel trditi, da nismo skrbeli za informacije. Sedaj pa priznava dr. Šusteršič sam, da naši voditelji so skrbeli pravočasno.“

Telovadno društvo „Sokol“ v Gorici je sklenilo — da vstreže želji mnogih članov — prirediti telovadbo za starejše svoje člane, in sicer vsak ponedeljek in četrtek ob 6½—7½ zvečer. Ker se to željo že davno goji, je pričakovati, da se udeležijo telovadbe vsi oni člani, ki imajo do tega veselje ter pridejo gotovo jutri v četrtek k vaji. Treba je telovadnih čevljev.

Primerje v državnem proračunu. — Za napravo parnega cestnega valjarja 16.000 K, za cesto Dolina = Prebenek = Sacerb = Kastelec = Črnikal 5000 K, za cesto med Iko in Lovrano 10.000 K, za cesto Bazovica = Škofje 3000 K, Bazovica = Obrovo 10.000 K, Podgorje = Jelovice 4200 K, za cesto v Opatiji 15.000 K, Trnovo = Spenica 20.000 K, za Idrijsko cesto med Sv. Lucijo in Bačo 37.000 K, za most čez Lijak 6400 K, za cesto Kneža = Bača 16.200 K, za cesto po Lijaku 20.000 K, za razne goriške ceste 20.000 K, za cesto Ušnik = Čigljaj = Sv. Lucija = Želin = Idrija 14.000 K.

Učno ministerstvo: Za gimnazijske stavbe 7400 K, za realne stavbe 2000 K, za obrtne šole 2850 K, za ljudske šole 8000 K, za meščanske šole 32.100 K.

Iz Cerovlj v občini mavhinski smo dobili dopis, v katerem se pritožujejo radi tega, ker se tam občinska cesta izrablja v zabavo tržaškim Lahom, ki hodijo tje na lov; ovira se promet in se plaši vprežena živina. V senci z vejevja čez občinsko pot se dobi včasih celo krdelo psov, ki se zaganjajo v mimoidoče. Posestniki v Cerovljah so se radi tega že pritožili pri okrajnem glavarstvu v Sežani, ali vse zaman. Kaj pa čestni odbor? Dopis sklonjuje: „Saj mi jih tako ne nadlegujemo, da naj nam napravijo kaj novega, zato je pri nas premalo skrbi; prosimo, da naj nam vsaj za te revne stezice malce več poskrbijo.“

Časten veteran. — Kapucin pater Linus je dobil od veteranskega društva diplomu, s katero je imenovan častnim članom tega društva — zato, ker je v Rubijah povodom znane veteranske slavnosti govoril slovenskim veteranom laško ter potem šele nekoliko po slovensko. Diploma mu je bila izročena „za zasluge“. „Zasluge“ pa drugih nima za društvo, razven onih, katere si je stekel v L. jah. Pač znamenje, kak duh preveva ve. ransko društvo.

Razsodba v kazenski pravdi dr. Stančič-Werk, s katero je porotna sodnja v Gorici obsodila Ivana Werka na 3 mesece zapora, je bila v soboto, 12. t. m. potrjena od kasacijske sodnije.

Fantovska družba na Gradišču priredi javni ples v nedeljo dne 21. t. m. v prostorih Alojzija Kerševanija.

Radl detomora so aretirali v Gradežu 35 letno vdovo Gregoretti-Manin. Detomor je zagrešila baje meseca avgusta t. l. Kakor pravi, je za naznanila njena lastna mati.

Povožena krava. — V petek zvečer je povozil vlak med postajama Tržič in Ronki kravo, ki je prišla slučajno takrat na železniški tir. Pretrgal jo je na dva dela.

„Izvrstno, izvrstno!“ odvrne komi. „Vsota je okrogla.“

„Pet ali šest milijonov, ali ni res?“

„Da; ti to veš?“

„Na pobotnico Njegove Ekscelence grofa Monte Crista.“

„Ti grofa poznaš?“

„In ta pobotnica velja za Rim, Benetke in Dunaj.“

„Tako jo,“ vsklikne komi. „Na kak način veš vse to tako obro?“

„Rekel sem ti, da smo bili obveščeni naprej.“

„Zakaj si se potem obrnil na me?“

„Da bi se prepričal, če je to mož, s katerim imamo pravi.“

„Je on, je... Pet milijonov; to je lepa vsota, kaj, Peppino?“

„Da.“

„Toliko mi ne bomo imeli nikdar.“

„Vsaj nekaj drobtin od tega bomo imeli,“ odvrne Peppino filozofično.

„Pst! Tu je najin mož!“

Komi vzame svoje pero, Peppino svoj molek; ko se odpreta, prvi piše, in drugi moli.

Danglars vstopi zaré veselja, spremlja ga bankir, ki gre njim do vrat.

Za Danglarsom odide tudi Peppino.

Voz, ki ga je naročil Danglars, je stal pred vrati. Cicerone mu odpre vrata kočije: cicerone je vobče zelo postrežljiv da se rabiti za vse mogoče.

Danglars skoči na voz s prožnostjo dvajsetletnega mladiča.

„Ali hočete videti Svetega Petra, Ekselencia?“ vpraša cicerone.

„Zakaj?“ vpraša baron.

„Vraga, da si ga pogledate.“

„Nisem prišel, da bi ogledoval Rim,“ pravi Danglars glasno; nato pa pristavi s smehljajem čisto tiho: „Prišel sem po denar.“

In pri tem pogladi svojo listnico, v katero je pravkar vtaknil pismo.

„Torej se peljete, Ekselencia...?“

„V hotel.“

„V hotel Pastrini,“ pravi cicerone kočijažu.

Cicerone zapre vrata in sede na kozla.

Peppino zleže zadej na kočijo.

Za deset minut vstopi baron v svojo sobo, a Peppino zasepeče enemu izmed že prej imenovanih radovednežev in postopačev na uho nekaj besed, na kar odide ta kar najhitreje proti Kapitolu ter se Peppino udobno zloke na klop pred hotelom.

Danglars je bil truden, zadovoljen, da je dosegel svoj namen, in zaspan. Listnico si torej položi pod glavo in zaspi.

Peppino je imel dovolj časa. Igral je s fakini, izgubil tri tolarje in za tolažbo izpil steklenico orvietskega vina. —

Drugo jutro se Danglars prebudi pozno. Ker mu je bilo, kakor že rečeno, malo na tem, da bi si ogledal znamenitosti mesta, naroči po dobrem zajutreku za opoldne poštne konje.

Toda Danglars je računil brez formalitet policije in brez poštarja.

Konji so prišli šele ob dveh, in vizirani potni list mu je prinesel cicerone šele po tretji uri.

Vse te priprave so privabile pred hotel mojstra Pastrinija veliko množico gledalcev.

Imenovanih potomcev Graha in Marija seveda ni manjkalo.

Baron je triumfujoče stopal med temi skupinami, ki so ga imenovala Ekselencia, da bi dobila od njega kak belič.

Kakor je znano, je bil Danglars zelo popularen človek; ta naslov Ekselencia mu je ugajal, in zato razdeli med nje nekaj drobiža.

„Po kateri cesti?“ ga vpraša postiljon italijanski.

„V Ancono,“ odvrne baron.

Mojster Pastrini prevede vprašanje in odgovor, in voz se v diru odpelje.

Danglars se je nameraval najprej vstaviti v Benetkah in tam naložiti del svojega denarja, nato pa oditi na Dunaj ter tam realizirati ostanek.

Na Dunaju je sklenil živeti, ker se mu je reklo, da je to mesto zabave.

Komaj prevozi kake tri milje na rimski kampagn, ko napoči noč. Danglars ni pričakoval, da bo potoval tako počasi. Vpraša torej postiljona, kako daleč je do prvega mesta.

„Non capisco,“ odvrne postiljon.

Danglars pokima z glavo kakor da hoče reči:

„Izvrstno!“

Voz nadaljuje svojo pot.

„Na prvi postaji se vstavim,“ si pravi Danglars.

Sicer je pa sedel v dobri angleški kaleši čisto udobno. Sveža konja sta dirjala, in vedel je, da je postaja oddaljena od postaje sedem milj. Kaj storiti, če je človek bankir in je srečno prebil bankerot?

Danglars misli deset minut na svojo ženo, ki je ostala v Parisu, deset drugih minut na svojo hčerko, potujočo z gospico d'Armilly po svetu; nato posveti še deset minut ljudem, žalostnim se po njegovem denarju; ker nato nima ničesar več misliti, zatisne oči in zaspi.

Zdajpazdaj se močno strese voz, da Danglars za trenotek odpre oči in vidi, da se pelje vedno z isto hitrostjo čez rimsko kampagn, posejano s porušeni akvedukti, ki se mu zde kakor okameneli velikani. Toda noč je bila hladna in temna; deževalo je, in Danglarsu se zdi mnogo pametnejše spati kakor pomaljšati glavo skozi okno in vpraševati po tem, kje je, postiljona, ki ne ve odgovoriti ničesar drugega nego:

„Non capisco.“

Danglars torej spi naprej, rekši si, da je dovolj časa, če se zbudi na postaji.

Dela iz briljantnega slikarstva, razstavljena v gledališki dvorani. — Ta razstava je jako zanimiva. Udeležilo se je slikarstva tudi več slovenskih dam, katerih dela so razstavljena: pav, v krasoti barv, izdelala g.čna Zina Kokolet poleg vaze in različnih slik na steklu; g.čna Milena Poniževa je izdelala krasno svilenno blazinico in razne mišne reči iz lesa; ožarjujoč svileni milieu s šipki, delo g.čne Karole Draščikove, ter veja rož na belem baršunu; g.čna Marija Draščekova je izdelala lep sukneni milieu in še neko drugo delo. Potem so različne slikarje drugih g.čen M. Rošič, L. Večerin in itd. na suknju, židi itd. — Slikarstvo je priporočljivo ter podaja prijetno in hvaležno delo za božične praznike.

V ogenj je padla 31 letna Marija Marniščeva v Opatjamselu, ko je kuhala za družino. Baje jo je prijel božjast ter je padla na ogenj in se močno opekla. Zdravijo jo v ženski bolnišnici v Gorici.

Pobegnil je neki častniški sluga. Vzel je svojemu gospodarju iz omare 200 K ter jo pobral najbrže čez mejo.

Gospodarske in trgovske vesti.

Zavod za pospeševanje obrti v Gorici je izdal svojo poročilo o društvenem delovanju za leto 1905. Poročilo je lepo — ali le laško! Vemo, da se slovenska dva zastopnika v kurtatoriju (Berbuč in Vidmar) niti zmenila nista za to, da bi bilo poročilo tudi slovensko, ali spodobilo se že od društva samega, da sestavi poročilo tudi slovensko. V „Gorici“ smo čitali neko jeremijado, da se slovenske občine premalo brigajo za zavod ter premalo zahtevajo poduka — ali nam se zdi, da je na društvu samem, da se približa obrtnikom ter deluje v stavljenju sivrbe, ako so res te svrhe le: s plošna povzdiga male obrti na Gorisko-Gradiščanskem. Le pogledimo poročilo. Tako laško poročilo naravnost odbija in nič ne vabi! Zavod naj bo res le to, kar ima biti, ter naj se nikar ne straši ne slovensčine ne Slovencev, pa bo prospeval, kar mi, odkrito rečeno, srčno želimo.

Shod „Trgov. obrtnega društva“ v Tolmini v nedeljo se je sponesel prav dobro. Udeležba lepa, vsopred zanimiv, trgovci in obrtniki so se začeli živo gibati in organizirati. Obširneje prihodnjč.

Grški trgovci z živino so poslali deputacijo k raznim ministrom na Dunaj in zahtevajo upeljavo ugodnejših železniških tarifov za prevoz živine, naj se prireajo v Gradcu posebni semnji za vprežno in domačo živino in posebni semnji za klayno živino in naj se pooblasti občinske živinozdravnike, da smejo preiskavati na trg dospelajočo živino, če ni državnega živinozdravnika blizu.

Proti povišanju deželne doklade na pivo je protestoval shod štajerskih krčmarjev te dni v Gradcu. Krčmarji se hočejo odločno upreti kakršnemu koli povišanju deželne doklade, da bi ne bili prisiljeni povišati ceno piva.

Dohodki in troški mesine občine dunajske. — Leta 1905: je imela dunajska občina 146.955.314 K dohodkov in 143.777.908 K izdatkov; mestna plinarna je občini vrgla 3.508.542 K, elektrarna pa 2.582.689 K čistega dobička.

Trgovske pogodbe s Srbijo. — Iz Belegrada poročajo, da je angleška vlada na vprašanje srbske vlade odgovorila, da je pripravljena pričeti pogajanja za trgovinsko pogodbo s Srbijo. Italijanska vlada je že določila svoje delegate za pogajanja glede sklepa trgovinske pogodbe. Istotako je Romunska določila pet delegatov. Italijanski in romunski delegatje do-

spejo v kratkem v Belgrad. Avstrija pa v tem nima drugega posla, nego da se svojim trmatstim postopanjem odpira vrata srbskega tržišča — drugim državam.

Japonski konzul v Petrogradu je predložil ruski vladi načrt za ustanovitev velike rusko-japonske trgovske družbe in trgovske banke.

Socijalne vesti.

Poštni uradniki so zborovali v nedeljo po raznih mestih, tudi v Trstu. Vsopred zborovanj smo naznanili že zadnjič.

V Trstu štrajkajo krojaški pomočniki in modistinje. Imeli so tudi shod, na katerem so sklenili nadaljevati štrajk.

Večerne šole s slovenskim učnim jezikom v Trstu. — V zadnji seji mestnega sveta tržaškega je utemeljeval dr. Rybat svoj predlog o ustanovi večernih šol v slov. jeziku v predmestjih in v zgornji okolici, rekoč: da je na vseh večernih šolah učni jezik le italijanski. Prebivalstvo pa je italijansko in slovensko, zato bi morala občinska uprava skrbeti za obe narodnosti. Če pozna občina slovenske prebivalce, kadar morajo plačevati doklade, mora jih poznati, kadar zahtevajo, naj se skrbi za njihove kulturne in gnočne potrebe. V okolici je še večja potreba večernih šol, nego v mestu, ker zunaj je še več analfabetov, kakor nam kaže zadnja statistika: v mestu jih je 21%, v spodnji okolici 36, v zgornji 35. Na podlagi teh izvajanj je stavil govornik predlog, da se tudi v predmestjih in v zgornji okolici ustanove večerne šole s slovenskim učnim jezikom. V formalnem pogledu je predlagal, naj se ta predlog izroči odseku. Predlog dra. Rybata je bil vsprejet enoglasno in brez vsakega prigovora.

Mesina bolnišnica blagajna za posle. — V Mariboru se bavijo z vprašanjem ustanovitve mestne bolniške blagajne za posle.

Razgled po svetu.

Volilna reforma. — Po konferenci s Čehi je sprejel ministrski predsednik zastopnike nemških strank, Jugoslovane, Poljake in načelnika centroma. Vsem je predložil svoj kompromisni predlog zaradi varstva razdelitve volilnih okrajev z dvotretjinsko večino. Nemci so kompromis odklonili. Vlada se zanaša, da Nemci prodor s svojo zahtevo; seveda se varstvo z dvotretjinsko večino za sedaj določi le na 12 ali 18 let, nakar bo morala zbornica znova sklepati, ali ostane pri starem ali pa se določi kaj novega. Pod temi pogoji bi Mladočehi s protestom pripustili glasovanje, dotim češki radikaleci groze z obstrukcijo. Ker pa bo tozadevna debata trajala več dni, izprašuje že vlada odločine parlamentarne, ali bi bilo megoče podaljšati zasedanje državnega zbora za tri mesece. Vlada je izjavila, da je mogoče dognati volilno reformo le pod tremi pogoji: podaljšanje zasedanja, oktroja ali nove volitve pod devizo „volilna reforma“. Izmed teh treh eventualnosti misli vlada v prvi vrsti na podaljšanje zasedanja.

Iz državnega zbora. — V seji 12. t. m. je bilo podanih več interpelacij. Poslanca Wastian in Dobernig sta interpelirala zaradi nerednosti na državnih (nemških) šolah v Trstu. V interpelaciji sta navajala, da je na val na obe državni ljudski šoli tolik, da so zadnja leta morali na stotine otrok odkloniti (ker Slovenci nimajo svojih šol). Nadaljna pomanjkljivost je, da vodi en ravnatelj meščansko šolo za deklice in ljuško šolo za dečke, skupaj 1662 učencev in učenk. Tudi drugi ravnatelj

mora voditi dve šoli s 1252 učenci. — Posl. Hofmann-Wellenhof je interpeliral naučnega ministra vseh interpelacij v zadevi upokojitve vseučilišnega profesorja dr. Frischaua. Interpelant se sklicuje, da so Frischaua podpisali nezaupnico zaradi njegove brošure proti Richterju vsi vseučilišni profesorji, in tudi slovenska kolera dr. Murko in dr. Štrekelj, in da nemški dijaki niso hoteli več obiskovati njegovih predavanj, vsled česar so ga morali (?) penzionirati. — Posl. Hevzog je nujno predlagal, naj se predloži parlamentu zakonski načrt, v katerem se določi za ljudske in meščanske šole na Niževavstrijskem nemščina za izključni poučni jezik, ker je deželni zbor že štirikrat sprejel tak načrt. Potem je zbornica nadaljevala razpravo o nujnem predlogu posl. Kittla zaradi znižanja davka na sladkor. Predlog se je izročil proračunskemu odseku v proučevanje.

Največ časa je zavzelo razlaganje državnega proračuna. Celo nemški časopisi priznavajo, da je še redkokdaj kateri finančni minister predložil parlamentu tako ugoden proračun, kakor ga je sestavil sedanji finančni minister vitez Korytowski.

Pri razpravljanju o nujnem predlogu zaradi nemškega učnega jezika na Niževavstrijskem so zadeli drug ob drugega Čehi in Nemci. Posl. Fresl je zaklical: „Nemški značaj Dunaja je neumnost in nesmisel. Na Dunaju so vse narodnosti, le Nemcev ni! Ako požnete vse žide, potem sploh nimate Nemcev v Avstriji!“ — Naučni minister Marchet je povedal, da cesar zato ni potrdil sklepa nižjeavstrijskega deželnega zbora v zadevi samonemškega učnega jezika, ker je bil sklep slabo formuliran ter je posegal v delokrog državnega zakonika. — Proti predlogu sta govorila poslanca Černy in Kramar, nakar je bil nujni predlog odklonjen.

— Zbornica je včeraj nadaljevala razpravo o lekarniškem zakonu. — Na svoječasn vprašanje Verzeznassijevo glede dovozne ceste na gorški državni kolodvor je notranji minister odgovoril tako, kakor da bi se imela regulirati Korenska ulica(?) Zbornica se je bavila potem z nujnim predlogom o zboljšanju položaja poštinih uslužbencev. Zbornici je predložila vlada novo pogodbo z Lloydom.

Minister za trgovino dr. Foitpride v kratkem v Trst proučavat vprašanja, ki spadajo v kompetenco njegovega ministerstva.

Boj za slovenske šole v Trstu. — V nedeljo se je vršil pri Sv. Ivanu v Trstu dobro obiskan shod političnega društva „Edinost“, na katerem je bila sprejeta ta-le resolucija:

„Javni ljudski shod, zbran pri sv. Ivanu dne 14. oktobra 1906., protestira odločno proti namerovani ustanovitvi samostojne italijanske ljudske šole pri sv. Ivanu ter pozivlja vlado, da sistira dotični sklep mestnega sveta tržaškega, ker namerovana italijanska šola pri sv. Ivanu ima političen raznarodovalen namen, ker ni potrebna za skoro izključno slovenski svetoivanski okraj, ker ustvarja za tržaške Slovence krivico v političnem in ekonomičnem obziru, in ker ustvarja očito kršenje narodne ravnopravnosti z ozirom na postopanje nasproti tržaškim mestnim Slovincem, katerim se za več nego 2000 šolskih otrok odreka že 22 let zahtevano ljudsko šolo.“

Roparski napad na pismonošo z denarjem v Trstu. — 53-letni pismonoša Andrej Velikonja je bil včeraj dopoldne v ulici S. Nicolò št. 11. napaden s sekuro, ko je hotel v drugem in tretjem nadstropju oddati dve poštni nakaznici. Napaden je bil pred stopnicami drugega nadstropja od zadel. Kdo ga je napadel, se ne ve. Pismonoša je padel, pa še klical na pomoč, napadalec je zbežal; rešila je pismonošo uradna

kapa, katero je imel slučajno potegnjeno proti tilniku. Na kapi se poznata dva udarca, tudi na glavi, ali k sreči ni nič nevarnega. Pismonoša je dobil hitro zdravniško pomoč ter ozdravi v kratkem. Denarja je imel s seboj 7900 K. Sodi se, da je bila nakaznica za majhen znesek oddana nalašč, da bi se mogel izvršiti napad na pismonošo v temnem hodniku omenjene hiše.

Italija nabavlja nove topove. — Kakor javljajo iz Rima, je italijanska vlada določila, da sklene s tvrdko Krupp v Essenu pogodbo za nabavo novih topov v znesku 70 mil. lir. Pozneje namerava vlada naročiti topov še za 23 milijonov.

Eksplozija v rudniku. — V Wingale (Durban) je bila velika eksplozija, vsled katere je bilo zasutih 200 rudarjev.

Tatvina pri zlatarju Drag. Vekjetu pred tržaško g.št. — V ponedeljek je začela v Trstu poročna razprava proti Drag. Vekjetu radi znane tatvine dragocenosti. Državno pravdnistvo toži 31-letnega Dragotina Vekjeta, zlatarja v Trstu, da je dne 19. julija t. l. prevrtal svojo železno blagajno, odnesel del blaga, ki se je nahajal v prodajalni in s tem simuliral tatvino v svoji prodajalnici na Corsu 47, ne da bi mogel doseči svoj namen, ki je bil, da bi s to zvijačo dobil od zavarovalne družbe „Rinnione Adriatica di sicurtà“ plačano zavarovalnino 21.000 kron, ne da bi svoje upnike prisilil v delni popust od njihovih tržatev.

Na predsednikovo vprašanje, da-li se prizna krivim, je toženec odločno dejal, da ne. Tatvina je bila resnično izvršena, on pa je nedolžen. Dne 18. junija zjutraj je kakor navadno odprl prodajalno. Okolu poludne mu je služkinja prinesla kosilo. Popoldne je ostal v ozadju prodajalne na divanu, ker ga je bolela noga. Vsaki hip je bil kdo pri njem. Ni imel torej časa vrtati blagajno. Ob 7. uri zvečer je bil prišel zopet k njemu Bucher ter je ostal pri njem do 7. ure in tri četrt. Tedaj je on poslal Dobnerja v lekarno po neko zdravilo za nogo. Za tem je vzel palico in klub, na kar so zaprli prodajalnico. Vstavljal se je v pogovoru z bratom Battistelli, ki imata brivnico nasproti njegove prodajalne. Če bi bil imel kaj pri sebi — namreč dragocenosti, ki so bile ukradene — bi bila brata Battistelli gotovo videla. Za tem je šel domov k sv. Ani. Drugi dan je šel od doma ob 6. uri zjutraj. Prišel je bil v mesto okolu 7. ure. V kavarni „Al Corso“ je počakal Dobnerja in Rossmana. Ko sta prišla, so odprli; pri tem so opazili, da ena ključavnica je bila zaklenjena le enkrat, druga pa da sploh ni bila zaklenjena. Odprli so vrata in on je takoj, pri vstopu v prodajalno, opazil, da manjka mnogo dragocenosti iz steklenih omar. Šel je na to k blagajni in je videl, da je prevrtana. Poklical je na to Rossmana ter mu naročil, naj obvesti policijo. Stopil je na to v vrata in videl nekega redarja, kateremu je povedal dogodek. Redar je odšel in pozneje je prišel neki redarstveni nadzornik z enim policijskim agentom. Gledel ran, ki mu jih zdravniški izvedenec našel na levi roki, je dejal, da se je ranil, ko je pokušal seči z roko v blagajno skozi zvrtno luknjo v pričo policijskih organov. Povedal je, da je začel svojo trgovino l. 1903. Prve dni

Voz se naenkrat vstavi. Danglars misli, da je dospel na postajo.

Odpre oči in pogleda skozi okno, misle, da je sredi kakega mesta ali vsaj v kaki vasi; toda ničesar drugega ne vidi nego osamelo zidovje in tri ali štiri može, pribhajajoče in odhajajoče nalik sencam.

Danglars čaka, da pride postiljon po svojo plačo, v upanju, da morda od svojega novega voznika izve, kje je. Toda konje izprežejo in na njihovo mesto vprežejo druge, ne da bi od popotnika kdo zahteval denar. Bankir začuden odpre okno, vda močna roka ga sune nazaj, in voz oddrda naprej.

Baron je prvi hip ves zmeden, a kmalu zbere svoje misli.

„He, mio caro, he!“ pravi postiljonu.

Ti dve italijanski besedi si je zapomnil iz romane, katere je pela njegova hčerka s princem Cavalcantijem.

Toda „mio caro“ ne odgovori.

Danglars vnovič odpre okno.

„He, prijatelj, kje sva vendar?“ pravi, pomolivši skozi okno glavo.

„Dentro la testa!“ zakliče resen in ukazujoč glas.

Baron razume, kaj ima ta odgovor pomeniti. Potegniti glavo nazaj v kotljo. Kakor je videti, je v italijanščini hitro napredoval.

Sicer uboga, toda ne brez nemira, in ker se ta vsako minuto poveča, napolni njegovo glavo mesto prejšnje praznote, ki ga je vspavala, množica mislij, ki popotniku in zlasti še popotniku v Danglarsovi položaju lahko branijo spati.

Njegove oči dobe v temi ono bistrost, ki jo podeli veliko razburjenje v prvem hipu, ki pa vsled prevolike vporabe kmalu otopi. Pred strahom vidi človek dobro, v strahu podvojeno in po strahu kakor skozi pajčolan.

Danglars vidi, da na desni strani njegovega voza jezdi mož, zavrt v plašč.

„Orožnik,“ si pravi, „Ali so me francoški telegrafi ovadili papeškim oblastvom?“

Sklene, da temu strahu naredi konec.

„Kam me peljete?“ vpraša.

„Dentro la testa!“ ponovi isti glas z grozečim naglasom.

Danglars se obrne k levemu oknu.

Tu jezdi drugi mož poleg okna.

„Gotovo so me ujeli,“ pravi Danglars z znojnim čelom.

In zlekne se v vozu, to pot ne, da bi spal, ampak, da bi mislil.

Za trenotek se pokaže mesec.

Danglars previdno pogleda na campagno; vnovič vidi velikanske akvedukte, te kamenite prikazni, ki jih je videl preje; toda dotim jih je imel prej na desni, so zdaj na levi.

Spozna, da so obrnili voz in ga peljejo nazaj v Rim.

O nesreča,“ zamrmra, „izroče me!“

Voz se pelje s strašno hitrostjo naprej. Ura mine baronu v strašnih mukah, kajti bolj in bolj se prepriča, da se pelje nazaj proti Rimu. Končno zagleda pred seboj temno maso, in zdi se mu, da se jej voz približuje. Toda voz se obrne in krene mimo temne mase, ki ni bila nič drugega nego Rim.

„O, o,“ zamrmra Danglars, „ne peljemo se v mesto, torej me ni zajela justica. Dobri Bog! Strašna misel, če bi bili to...“

Lasje se mu naježe.

Spomni se zanimivih povestij o rimskih banditih, katere so v Parisu malo verjeli in jih je pripovedoval Albert gospej Danglarsovi in Evgeniji, ko se je govorilo še o tem, da mladi grofič postane zet prve in soprog druge.

„Morda so roparji!“ zamrmra.

Naenkrat prične voz teči po bolj trdih tleh kakor doslej.

Danglars se boječe ozre skozi okno in zagleda čudno oblikovane spomenike in monumente. Zdalj vstanejo pred njegovo dušo v živih barvah vse podrobnosti iz Morcerfove povesti; porodi se mu misel, da je cesta, po kateri se pelje, via Appia.

Na levi strani voza zagleda v dolini okroglo izdolbino.

To je bil Karakalov cirkus.

Na besedo moža, ki je jezdit na desni, voz obstane.

Isti hip se odpro vrata.

„Scendi!“ zapove glas.

Danglars takoj izstopi. Sicer še ni govoril italijanski, a razumel je že.

Bolj mrtev kakor živ se ozre okoli sebe.

Štirje mošeje stoje okoli njega, ne da bi šteli postiljona.

„Di qua,“ pravi eden izmed starih in stopi na malo stezo, ki se je odločila od apijske ceste.

Danglars brez obotavljanja sledi svojemu vodniku; z njim gredo ostali trije mošeje.

Vendar se mu zdi, da so v malih razdaljah nastavljeni možje kot straže.

Približno za deset minut, tekom katerih Danglars ne spregovori s svojim vodnikom niti besedice, pride mali spremljevalci med grif in med visoko grmovje; trije mošeje tvorijo trikotnik, katerega središča je Danglars.

Baron hoče govoriti, toda jezik mu odpove.

„Avanti!“ pravi isti ostri glas z ukazujočim izrazom.

To pot Danglars razume dvojno, namreč besedo in gesta kajti mož, ki je korakal za njim, ga tako nenežno sune naprej da hitro stopi za svojim vodnikom.

Ta vodnik je bil naš prijatelj Peppino, ki se je piz med tem visokim grmovjem po stezah, ki so jo mogle le o dihurja ali martinčaka smatrati za umetno pot.

Peppino obstane pred skalo, preraščeno z gostim grmovjem; brez sledu izgine v nji, kakor izginjajo duhovi v belki.

Glas in gesta moža, ki je sledil Danglarsu, mu ukazuj naj tudi stori tako. Francoski bankroter več ne more dvomiti da je v rokah rimskih banditov.

Danglars stori kot mož, ki je med dvema stražnima varnostima in mu strah da pogum. Kljub svoji trebušnosti, ga za to ni baš vsposobljala, sledi Peppinu, zapre oči in zlekne na tla.

Ko se dotakne tal, odpre oči.

aburaria t. l. se mu je pridružil Bucher s 000 K glavnice v denarju in za 5000 do 000 K blaga. Zavarovan je bil proti tatvini ri družbi "Riunione Adriatica di Sicurtà" za 1.000 K. Vedel je, da bi mu družba ne bila plačala onih predmetov, ki niso bili v bla- njal. V prodajalni je imel za 75.000 kron laga. Ukradeno mu je bilo za 35.000 K, a varovalna družba bi bila izplačala komaj po- vico te svote. Plačeval je 3 krome 50 sto- tik na mesec zavodu za ponočno paznjo. Iz- jučil je, da bi se moglo skozi oknje v vra- h s ceste videti, ako bi kdo vrtil blagajno, kakor to trdi obtožnica. Na predsednikovo gazko, da je dolžan kakih 60.000 do 70.000 tron za blago, je povedal, da se je poravnal s upniki tako, da se je obvezal plačevati 4000 tram na mesec, katera plačuje iz dohodkov prodajalne. Jamčila je njegova tašča. Nato je predsednik povabil porotnike, naj pridejo ob 5. uri zvečer v Vekjetovo prodajnico, kjer se bo vršil pregled na licu mesta, na kar je prišel razpravo. Ob 5. uri popoldne se je vršil pregled na licu mestu. Dr. Xydias je dejal, da so bila rane na Vekjetovi roki tako majhne, da jih je moral ogledati si s povek- leralnim steklom. Kovač Artico je izpovedal, da je bila luknja izvrtana z malim 3 mm ši- okim svedrom; za vrtanje je bilo treba naj- manj eno uro. Kovač Sepilli je izpovedal, da ni našel nikakih prask v ključavnici, vrata so orej morala biti odprta s ključem iste klju- arnice. Uslužbenec Vekjetov K. Rossman je spovedal, da je Vekjet radi bolne noge več- rat posedal v ozadju blagajne, on je smel saki kip tje. Ker mu je rekel predsednik, a govori drugače nego v preiskavi, je rekel, a ga je preiskovalni sodnik strašil in silil, a je moral odgovarjati, kakor je hotel on. jutro po tatvini je bil Vekjet res prestra- en, na divanu poleg blagajne je videl orožje, uterega ni prej nikoli videl. Razprava se je nadaljevala včeraj in danes. Skonča najbrže lnes. Izid sporočimo prihodnjik.

Ogrsko-hrvatski državni zbor. — Ministerski predsednik dr. Wekerle, ki je obenem tudi finančni minister, je predložil zbornici proračun a l. 1907. Proračun izkazuje 1,262,015.219 tron izdatkov in 1,269,035.561 kron dohod- ov, potemtakem prebitka 20.322 kron. Nova postavka je 40.000 kron za časnikarski pen- zijski fond. Pokritje za avtonomne izdatke Hrvaške-Slavonije se je povišalo za 400.000 tron. Skupne potrebnosti za Hrvatsko znašajo 11,850.000 kron.

Jugoslovanska dijaška zveza. — Drugi mesec e snidejo v Belemgradu delegatje bolgarskih, rbskih, hrvatskih in slovenskih visokošolcev, izdelajo program za bodočo zvezo jugoslo- vnskih visokošolcev; določijo se tudi čas ngresa.

I. redni občni zbor slovenskega akad. društva "Vojkije" na Dunaju se bo vršil dne 20. oktobra 06. ob 7^{1/2} uri v restavraciji "Schwarz" 11. Landesgerichtsgasse. Vspored: 1) Čitanje pisanika; 2) poročilo odborovo; 3) poročilo eglednikov; 4) volitve; 5) samostojni pred- o; 6) slučajnosti.

Pot je bila široka, toda temna. Peppino se zdaj na- nem več ne poskuša skrivati, vkreše ogenj in prižge bakljo. Dva druga moža, idoča za Danglarsom, tvorita zadnjo rzo, ga suneta naprej, če slučajno obstane, in ga spremita a način do temnega križpotja. Izdolbeni zidovi so bili podobni vrsti nakopičenih krst; zdelo se je, kakor da sredi tega belega kamenja odpirajo oje globoke, temne oči. „Kdo je tu?“ zakliče straža. „Priatelj, prijatelj,“ odvrne Peppino. „Kje je glavar?“ „Tamkaj,“ pravi stražnik in pokaže čez ramo proti neki ike dvorane, izdolbene v skalo, od koder je prihajala ike obokane odprtine na hodnik svitloba. „Dober plen, kapitan, dober plen!“ pravi Peppino ijaško. In prijemši Danglarsa za ovratnik njegovega površnika, pelje v dvorano, kjer je, kakor se je zdelo, prebival glavar. „Ali je to oni mož?“ vpraša ta, ki je baš zelo pazljivo al Plutarhovo „Življenje Aleksandra Velikega“. „Da, glavar, to je on.“ „Prav, pokaži mi ga!“ Na to dovolj nesramno povelje se približa Peppino z ljo Danglarsovemu obličju tako blizu, da ta prestrašen koci. Njegovo zmedeno obličje kaže znake največjega strahu. „Ta mož je truden,“ pravi glavar, „peljite ga na njegovo teljo.“ „O,“ zamrmra Danglars, „ta postelja je pač ena izmed i, ki sem jih pravkar videl v zidu. To spanje je smrt, ki doleti po enem izmed teh bodal, ki jih vidim v senc, o se leskečejo.“ Res zagleda v ozadju neizmerne dvorane na ležiščih iz- senih zelišč in volčjih kož tovariše tega moža, ki ga je el Albert Morcerf zatopljenega v čitanje Cezarjevih „Ko-

Kardinal Skrbensky je izdal na duhovništvo praške nadbiskopu list, v katerem pravi, da so v zadnjem času nekateri duhovniki postali nezvesti svojemu poklicu, ker pravijo, da so s katoliško cerkvijo v njenem sedanjem stanju ter pri sedanjih njenih napravah nezadovoljni; morajo se izvesti reforme ter upoštevati se mora duha časa; ali ravno ti možje, ki hočejo reformacije, predstavljajo večkratno sveto spo- ved duhovnika za nekaj nepotrebnega, poni- žujejo Marijino čiščenje, podkopujejo ugled škofov. Skrbensky kaže zlasti na celibat, ki služi tolikokrat v spodstiko, rekoč, da cerkev opominja, naj se živi pravo cerkveno življenje. Pravi tudi, da duh sedanjega časa je tak, da se rado vse obsoja in vse bolje ve; temu duhu časa pa služabniki cerkve ne smejo slediti.

Krst brez duhovnika in brez krstne vode. — V nekem socijalističnem društvu v Turinu je bil pred kratkim „krst“ 7 novorojenčkov; dajali so jim namreč imena: Scioperina, Li- bertà, Libertà Bruna, Libertà Aurora, Primo Maggio, Carlo Marx, Libero Bruno. Udeležilo se je te socijalistične slovesnosti 200 oseb.

Tragedija novoporočencev. — Novoporočenca advokat Webb iz Hot Springsa (Arkansas) in njegova žena sta si končala življenje na že- nitovanjskem potovanju. V družini Webbovi je jetika družinska bolezen; pred 30 letom umirajo. Kdor preživi to dobo, ostane navadno zdrav in utaka redno starost. Webb je doživel 30 let ter mislil, da sedaj je že ušel je- tiki. Nato se je poročil, ali na ženitovanjskem potovanju ga je napadlo krvavenje pljuč, znamenje, da se ga je lotila jetika. Takoj je sklenil storiti konec svojemu življenju, in žena je bila zadovoljna iti z njim v smrt. Najprvo se je vstrelil mož, potem ona. Oba sta bila takoj mrtva.

General Steselj je radi bolezni odpuščen iz službe.

Italijanski general za irredento. — V Cogoletu blizu Genove so dne 9. t. m. slovesno otvorili plavž in livnico za železo. Razun ob- lastnj je bilo povabljenih še 400 gostov. Bilo je več govorov, a poseben utis je napravil go- vor bivšega vojnega ministra in sedanjega zbor- nega poveljnika Pedotti-ja. Rekel je, da sta narod in armada tesno zvezana, in je izjavil na to, da nova oborožjenja, ki jih sedaj zahteva narod, tvorijo varstvo za bodočo- nost Italije od Alp do Kvarnera. Dostavil je, da ne govori kakor vojniki, ampak kakor državljani, in je menil, da treba izlasti reke, ki se izlivajo z Alp, ohraniti potomcem v varno obrambo in nepridobljiv jez. „Bodoč- nost je negotova“, tako je general zaključil, „toda mi moramo italijanski patrimonij ohrani- ti nedotakljiv od Alp do Kvarnerja“.

Kaznovani župani na Francoskem. — Iz Pariza poročajo, da je prefekt departementa spodnje Sene odstavil vnovič devet županov, ker so v šolah obesili razpela, ki so jih učitelji odstranili.

Nadbiskop Stablewski za poljski jeziki. — 14. t. m. je bila po vseh cerkvah nadškofije gnez-

nenske v Poznaniu prečitana okrožnica nad- škofa Stablewskega, v kateri se naglašja, da je le oni verski pouk uspešen in primeren, ki ga otroci živijo v materinem jeziku.

Nesreča na železnici. — Ekspresni vlak iz Bresta je na kolodvoru Epernon trčil skup z osebnim vlakom. Tri osebe so mrtve, mnogo ranjenih.

Požar na oklopnici. — Iz Hongkonga po- ročajo, da je na oklopnici „Panton“ izbruhnil požar ter je v ognju poginilo 100 Kitajcev. Evropski častniki in vojniki so se rešili.

Književnost.

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja šteje letos 81.979 udov, t. j. 1593 manj nego prejšnje leto. Nazadovani smo torej nekoliko, a vendar se je skupno število Mohorjanov še vedno ohranilo na častni višini. Naj bi ostale i v bodoče tako! —

Razmerje udov po posameznih škofijah oziroma krajih nam kaže ta-le pregled:

1. Goriška nadškofija	9215 (— 221)	udov
2. Krška škofija	6173 (— 205)	"
3. Lavantinska škofija	26024 (— 658)	"
4. Ljubljanska škofija	32640 (— 678)	"
5. Tržaška-koperska škofija	4392 (+ 36)	"
6. Slovenska škofija	461 (— 52)	"
7. Somboteljska in druge ogrske škofije	265 (+ 21)	"
8. Zagrebška nadškofija	479 (+ 11)	"
9. Senjska in druge dalmatinske škofije	346 (+ 55)	"
10. Poreška škofija	107 (— 24)	"
11. Djakovska škofija	78 (— 8)	"
12. Bosnijske škofije	213 (+ 9)	"
13. Videmska nadškofija	234 (+ 4)	"
14. Razni kraji	364 (— 48)	"
15. Amerika	1771 (+ 253)	"
16. Afrika in Azija	217 (— 38)	"
Vkup	81979 (— 1593)	udov

Številka v družbenih „zlatih bukvah“, v katero se vpisujejo na novo vstopivši udje, je narasla od 259.984 na 267.194, torej je vpi- sanih 7210 novih udov.

491.874 Mohorjevih knjig bode torej letos romalo med Slovence! Če dodamo to število onemu prejšnjih let, pridemo do šte- vila 10,800.934 knjig, reci deset milijonov, osemstotisoč, devetsto ter štirinideset knjig, katere je družba samo kot letna darila svojim udom razdelila od svojega obstanka sem. Pri tem pa niso všteta mnoga poznejša naročila. ponatili itd.

Dne 10. oktobra smo začeli razpošiljati letošnje družbene knjige in prizadevali se bo- demo, da častiti udje dobijo knjige najprej ko- mogeče. Odpravili bomo zaboje s knjigami po tej le vrsti:

Škofije: 1. Goriška, 2. Tržaška, 3. La- vantinska, 4. Ljubljanska, 5. Krška, 6. Ame- rika in Afrika, 7. Razni kraji.

Cenjene gospode poverjenike, katerim se knjige pošiljajo, nujno prosimo, naj takoj, ko- dobijo „avizo“, pošljejo po nje na pošto ali železniško postajo, da ne bode sitnih rekla- macij, ki povzročujejo samo zamudo in nepo- trebne stroške. Poštne stroške morajo čast. poverjenikom povrniti posamezni udje.

One gg. poverjenike, ki dobivajo svoja knjige neposredno v družbini tiskarni, pro- simo, naj čim preje pošljejo po nje, da nam zavoji ne zastavljajo prepotrebnega prostora. Odbor. —

Slovenski Sokolski koledar za leto 1907. — Uredil Miroslav Ambrožič, vadiatelj „Sokola“ v Ljubljani. II. letnik. V Kranju 1906. Izdal in založil vadiateljski zbor Sokola v Kranju. Naroča se pri vadiateljskem zboru Sokola v Kranju ter v knjigarnah L. Schwetnerja in J. Bahovca v Ljubljani ter H. Florianca v Kranju.

Cena 1 K, po pošti 1 K 10. v. Koledar je priporočila vreden.

Kotlarijske številke.

13. oktobra 1906.

Trst	53	4	26	11	81
Linc	66	22	76	81	85

A. vd. Berini

Gorica, Šolska ulica št. 2.

velika zaloga == oljkeinega olja prve vrste

najboljših vrst iz Istre, Dalmacije, Molitve, Bari in Nica

s prodajo na drobno in debelo.

Prodaja na drobno: Kron —80, —88, —96, 112, 120, 136, 144, 160, 180, 200.

Na debelo cene ugodne.

Pošilja poštne prosto na dom. Posodo se pušča kupcu do popolne uporabe olja; po uporabi se spet zamenja s polno.

Pravi vinski kis in navaden. Zaloga mila in sveč.

Cene zmerne.

Pijanosti ni več

Uzorec tega čudnega izdelka „COZA“ se pošlje brezplačno.

More se dati v kavi, v mleku, v pivu, v vinu ali v jedilih ne da bi pivo to zapazil.

Prasek „COZA“ učinkuje čudovito, tako, da se pivo pristudi alkohol in vse alkoholne in močne pijače. Ta prasek deluje tako mirno in gotovo, da mu ga smejo dati žena, sestra ali hči dojenčka, ne da bi on zapazil, kaj je resnično povzročilo njegovo ozdrav- ljenje.

Prasek „COZA“ je prinesel mir v tisočere družine, je rešil ogromno oseb sramoto in ponižanja, da, iz takih oseb ljudi. Ta prasek je marsikateremu mladeniču spravil nazaj na pravo pot sreče ter je podaljšal za mnogo let življenje mnogim osebam. — Zavod, ki poseduje ta čudo- delni prasek, pošlje vsem onim, ki zahtevajo knjigo s 200 zahvalami in en vzorec. Dopolnjuje se v nemškem jeziku.

Zajamčeno je, da je prasek popolnoma neškodljiv.

COZA INSTITUTE 62, Chancery Lane, London 255 (Anglija)

Na pisma je djati znamko 25, na dopisnice za 10 stot.

mentarjev in Danglars zatopljenega v čitanje „Življenja Alek- sandra Velikega“.

Bankir globoko vzdihne in gre za svojim vodnikom, ne da bi prosil ali kričal. Imel ni niti moči, niti volje; šel je, ker so ga vlekli.

Z nogo se spodtakne, in opazivši, da ima pred seboj stopnice, mehanično vzdigne trikrat ali štirikrat nogo. Nizka vrata se odpro, baron se instinktivno pripogne, da bi si ne razbil glave, in vstopi v celico, izklesano v skalo.

Ta celica je bila čista, toda prazna, in dasi neizmerno globoko pod zemljo, vendar suha.

Ob eni steni je stala postelja iz posušenih zelišč, pokrita s kozjimi kožami.

Ko jo Danglars zagleda, se vzradosti.

„Hvala Bogu,“ zamrmra, „to je resnična postelja.“ Tekom ene ure je bilo to drugič, da je izgovoril ime Boga, kar se mu že deset let ni pripetilo niti enkrat.

„Ecco,“ pravi vodnik. In sunivši Danglarsa dalje v celico, zapre vrata za njim.

Ključ zarožlja; Danglars spozna, da je jetnik.

In če bi tudi vrata ne bila zaklenjena, bi moral biti Danglars sam sveti Peter ter bi moral imeti angelja Gospo- dovega za vodnika, ako bi hotel ubežati iz katakomb svetega Sebastijana.

Kakor naš čitatelj, tako je tudi Danglars v glavarju čete takoj spoznal Luigija Vampo, o katerem na Francoskem pri Albertovem pripovedovanju ni hotel ničesar verjeti. A ni spoznal samo njega, ampak tudi celico, v kateri je bil zaprt Albert Morcerf in je najbrže tvorila sobo za tujce.

Ti spomini nevdaajo Danglarsa z nekakim veseljem in mu vrnejo mir. Ker ga banditi niso usmrtili takoj, ga pač sploh ne nameravajo usmrtiti.

Vjeli so ga, da bi mu vzeli denar, in ker ima pri sebi le nekaj zlatov, bodo zahtevali odkupnino.

Spomni se, da so cenili Alberta štiri tisoč tolarjev, in ker se je smatral za vrednejšega, preračuni vsoto na osem tisoč tolarjev.

Osem tisoč tolarjev, to je osemstirideset tisoč liber.

Ostane mu torej pet milijonov in nekaj nad petdeset tisoč frankov.

Danglars se mirno zlekne na svojo posteljo, se parkrat obrne in končno zaspi z mirom junaka, katerega zgodovino je čital Luigi Vampa.

XVIII.

Luigija Vampe jedilni list.

Po vsakem spanju razun po onem, katerega se je v pričetku bal Danglars, se človek prebudi.

Bankir se je torej prebudil.

Za Parižana, ki je navajen svilnatih zaves, sten, prevle- čenih z zametom, in elegantne oprave, pa se prebudi v jami z golimi stenami, mora biti to enako mučnim sanjem.

Začutivši svojo odejo iz kozjih kož, prične Danglars mi- sliti, da sanja o Samojedih ali Laponcih.

Toda v takih slučajih zadostuje sekunda, da se največji dvom umakne resnici.

„Da, da,“ zamrmra, „v rokah banditov sem, o katerih je govoril Albert Morcerf.“

Najprej globoko zasope, da bi se preprčal, če ni tudi ranjen. Bilo je to sredstvo, katere je našel v „Don Quichotu“, edini knjigi, katere ni morda čital, ampak se je je spominjal.

„Ne,“ pravi, „niti ranili, niti umorili me niso; toda ali so me morda okradli?“

In hitro seže z roko v svoje žepa. Bili so nepoškodovani; sto zlatov, katere je določil za potovanje od Rima do Benetk, je bilo v hladnem žepu, in listnica s kreditnimi pismi za nje- gove milijone je bila v žepu njegove suknje.

(Dalje pride.)

Pomanjkanje slasti pri otrokih, obolelih na želodcu, sloni večkrat na tem, da je hrana, ki jo dajemo, sama na sebi pač krepka, toda prebavnim sokovom ne zadosti lahko dostopna. Lahko prebavna kufekova moka za otroke pa zbuja tek in zatorej predstavlja krepko živilo, to je živilo, ki obsega mnogo beljakovine in rudninskih snovi, in ki more biti dojenčcem izključno redivo. S takim živilom se lahko zopet v hrano uvede mesna juha in mleko, kakao itd. in s tem preide do navadnih živil.

Andrej Fajt

pekovski mojster

v Gorici Corso Franc. Gius. št. 2.

Sprejema naročila vsakovrstnega peciva, tudi najfinejšega, za nove maše in godove, kolače za birmance, poroke itd. Vsa naročila izvršuje točno in natančno po želji naročnikov.

Ima tudi na prodaj različne moke, fino pecivo, fina vina in likerje po zmernih cenah.

Za veliko noč priporoča gorliške pince, polke itd.

Na tisoče

priznanj se mi je izrazilo tekom mojega delovanja od strani mojih odjemalcev glede dobre kakovosti mojega blaga. Radi tega smem upati, da se pred nakupom raznih potrebščin za vsako letno sezono obrne sl. občinstvo v prvi vrsti na mojo trgovino, ker le tu dobi zares solidno in ceno blago. Omeniti hočem samo sledeče predmete: **Kožuhojne ovratnice** (Boa), **Jaeger** podobnele za letni in zimski čas. Čevlje za dom, svilene in volnene šerpe. Največja zaloga okrasov za obleke, vedno zadnje novosti. Rokavice, nogavice, pasove, ovratnice in perilo za gospode, toaletna mila, dišavne glavnice, mošnjice itd.

J. ZORNIK — GORICA

Gosposka ulica 10.

Prostor

pripraven za trgovino, skladišče ali boljšo delavnico, obširen in zračen

se oddá v najem

s 1. nov. t. l.

Oglasiti se je pri Jos. Rovanu na Stolnem trgu 9.

Adolf Fey

urar in optiker

na voglu Tekališča Frana Josipa in Via Leoni
V GORICI

Vsprejema poprave ur in optičnih predmetov vseh vrst.

Zaloga žepnih, nazidnih ur budilk vseh vrst
in optičnih predmetov.

Za vsako uro se jamči 1 leto.

Salame fine ogrske gld. 1.75; iz gnjati zelo priljubljene gld. 1.30; dunajske 86 kr.; bolj fine gld. 1.15 za kilo

Gnjat à la Praga 1 gld.; brez kosti gld. 1.20; pleše brez kosti 95 kr.; suho meso 86 kr.; slanina 88 kr.; glavina fina 50 kr. za kilo. — Fine kranjske klobase, vel. ena 20 kr.

Slivovka, brinjevec, gld. 1.20 liter pošilja s poštanim povzetjem od 5 kil raprej

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Sveži špeh à 80 kr., mast à 85 kr., glave à 40 kr., prašiči očiščeni po tržni ceni.

Najvišja odlika „GRAND PRIX“ na svetovni razstavi v St. Louis 1904.

Zahtevajte le

Globus

čistilni — ekstrakt

kakor kaže podoba,

ker ponuja se ničvredna posnemanja.

Jedini izdelovalec Fritz Schulz ml. akc. društvo na Lipskem in Eger.

Prosiva zahtevati listkoll

Največja zaloga vseh stavbnih potrebščin, kakor: cement, stavbne mostlje, vsakovrstne okove, železje, strešna okna, cevi za stranišča itd. Ima v zalogi orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovesnih tovarn. Opozarja na svojo bogato izber

kuhinjskega in hišnega orodja, pečij, štedilnikov po brezprimerno nizkih cenah.

Največja trgovina z železjem
Konjedic & Zajec v Gorici
pred nadškojfo št. 11.

Edina zaloga stavbnih potrebščin v Gorici.

Pozor! Za vinograde je kulinjskih cenah!

Pozor!

Eno krono nagrade

Izplačava vsakemu, kdor dokáže s potrdili najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 K blaga.

Prosiva zahtevati listkoll

Odlikovana pekarija in sladčičarna

KAROL DRAŠČIK

v Gorici na Kornu v (lastni hiši)

izvršuje naročila vsakovrstnega tudi najfinejšega peciva, torte, kolače za birmance in poroke, odlikovane velikonočne pince itd.

Prodaja različna **fina vina in likerje** na drobno ali v originalnih butelkah. Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici

registrovana zadruga z neomejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo »Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici« je z ozirom na premenjena in dne 29. decembra 1905. v zadrugi register vpisana pravila, pri skupni seji dne 30. decembra 1905. sklenilo za leto 1906. ta-le način poslovanja:

Daje svojim članom posojila na odplačevanje v petih letih, proti odplačilu po 2 kroni na mesec za vsakih 100 kron; na menice pa proti 6% obrestovanju.

Doba za odplačilo pri posojilih na obroke se po želji izposojevalca določi tudi na 10 ali več let.

Vsak izposojevalec plača pri zajemu posojila enkrat za vselej, mesto uradnine 1/2% prispevka v posebno rezervo za morebitne izgube.

Sprejema navadne hranilne vloge v vsakem znesku, jih obrestuje po 4 1/2%, večje, stalno naložene pa po dogovoru.

Deleži so dvojni; opravični po 2 kroni, glavni po 20 kron.

Zadruga objavlja vsa svoja naznanila v časopisih »Soča« in »Primorac«.

Nova pravila so se razposlala vsem članom; če jih pa po pomoti ni kdo dobil, naj se oglasi v zadrugi uradu v »Trgovskem domu«.

Načelstvo in nadzorstvo.

F. Podberšič,

avtoriz. kamnoseški mojster, Gorica, Tržaška ulica št. 17.

Priporoča

slavnemu občinstvu za bližajoči se vseh vernih duš dan

svojo bogato zalogo

različnih nagrobnih spomenikov, bodisi priprostih ali finih iz kraškega kamna najbolj vrste za 15 K in više.

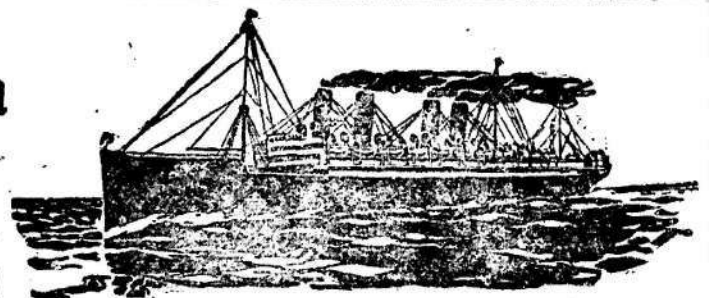
V zalogi ima tudi razne kamenite plošče, umivalnike za kuhinje, žlebe itd. itd.

Sprejema in izdeluje vsakovrstna kamnoseška in v strgarsko široko spadajoča dela po prav zmernih cenah.

Najcenejša in najhitrejša vožnja v Ameriko je s parniki »Severonemškega Lloyd«.

Iz
Bremna
v
New
York

s cesarskimi brzoparniki »KAISER WILHELM II.«, »KRONPRINZ WILHELM« in »KAISER WILHELM der GROSSE«.

Prekomorska vožnja traja samo 5 — 8 dni.

Katzen, značilni poduk in veljavne vozne listke za parnike gori navedenega parobrodnega društva kakor tudi listke za vse proge ameriških železnice dobite v Ljubljani edino le pri

EDVARDO TAVČARJU, Kolodvorske ulice št. 35

nasproti občeznani gostilni »pri Starem Tišlerju«.

Odhod iz Ljubljane je vsak torek, četrtek in soboto. — Vsa pojasnila, ki se tičejo poti, mja, točne in brezplačno. — Posrežba poštna, realna in solidna. Potnikom, namenjen v zapadne države kakor: Colorado, Mexiko, Californijo, Ariz., Utah, Wisconsin, Nevada, Oregon in Washington nudi naše društvo posebno ugodne in izredne cene čez Salveas. Odhod na tej poti iz Bremna enkrat mesečno.

Tu se dobivajo pa tudi listki preko Baltimora in na vse ostale dele sveta, kakor: Brazilijo, Kubo, Buenos-Aires, Colombo, Singapore v Avstralijo itd.

POZORI BERTELLI

Se dobiva v vseh lekarnah.

Najboljše zdravilo proti

Se dobiva v vseh lekarnah.

REVMA TIZMU in PROTINU

je liker Godina

izdelan v Trstu v lekarnah Rafael Godina, lekarna »Alla Madonna della Salute« pri Sv. Jakobu; Josip Godina, lekarna »All' Igea«, Via del Farneto 4.

cena steklenice K 1.40. In Trstu se ne razdeljuje manj nego 4 steklenice proti povzetju ali naprej poslanim sneskom K 7 — pristo poštnine.